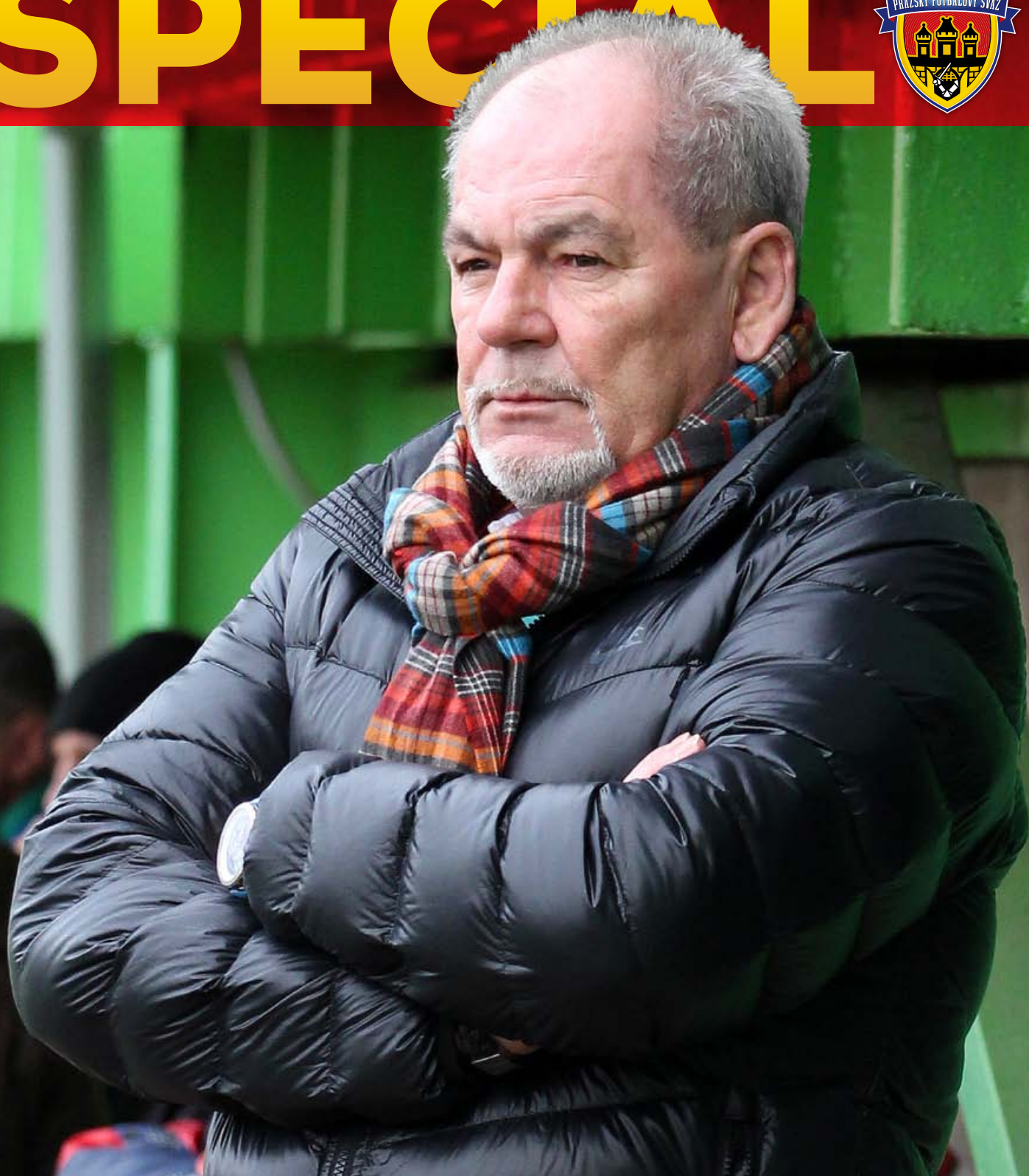

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

SVATOPLUK PLUSKAL

SYN LEGENDY

LISTOPAD 2015 | ZDARMA

TÉMA KRÁLOVICE
BEZ DOMOVA

MLÁDEŽ TOUR
DE CLUB

CIVIL JADERNÁ FYZIČKA
ZE ZLÍCHOVA

SLEVA
40 %
PRO ČLENY PFS
NA SPORTOVNÍ
VYBAVENÍ NIKE

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ

str. 2-6

ROZHOVOR

SVATOŇUK PLUSKAL:
SYN LEGENDY

str. 10-11

NEJ...

STŘELCI ZE SATALIC

str. 18-19

MLÁDEŽ

TŘETÍ ROČNÍK TOUR DE CLUB

TÉMA

KRÁLOVICE BEZ DOMOVA

str. 8-9

STŘÍDÁNÍ

TOMÁŠ PLATIL Z BRANÍKA

str. 12

LEGENDA

VÁCLAV JÍRA

str. 14-15

MLÁDEŽ

TALENT MIROSLAV ZICH

str. 16-17

TRÉNINK

KOORDINACE & OBRATNOST

str. 20-21

HISTORIE

DUKLA V ZÁVĚREČNÝCH KOLECH PMEZ

str. 22-23

KLUB

FC ZLIČÍN

str. 24-25

CIVIL

JADERNÁ FYZIČKA ZE ZLÍCHOVA

str. 26-27

FOTO MĚSÍCE

+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

dnes se vrátím do dětství, kdy jsem hrával fotbal a byl pať z každého setkání s ligovým fotbalistou. Jako potěr Bohemky jsme je v Ďolíčku měli jako na dlani a pravidelně chodili fandit a sledovat své vzory. Ne každý měl ale štěstí a možnost, že ho vybrali mezi ty chlapce, kteří profesionálům házeli míče. A stejně je to i dnes.

Proto je skvělé, že Pražský fotbalový svaz umožňuje setkání začínajících fotbalistů s ligisty například v rámci akce Tour de Club. Kluci nemusejí nikam chodit a hvězda, kterou vídají v televizi, si s nimi vymění pár příhrávek na jejich tréninku. Neznám lepší motivaci než právě tuto!

Jelikož projekt propojování velkého s malým fotbalem nekončí (ba naopak), rád bych apeloval na kluby, které ještě nenavštívili zástupci pražských prvoligových týmů, aby se na svazu přihlásily a svému potěru nevšední setkání umožnily. Vždyť radost z fotbalu by měla být na prvním místě a tady o ní půjde bezpochyby!

Úspěšný konec podzimu!

Lukáš Vrkoč
editor

VYCHÁZÍ ZA PODPORY:

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS:

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VI. – LISTOPAD | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P.O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč
| SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jířík st. a Pavel Slaviček (foto), Soňa Charvátová (korektury),
Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. | ISSN 1805-2541
| FOTO NA OBÁLCE: Pavel Jířík st.

ROZHOVOR

KOPAČKY OD PELÉHO MI UKRADLI

VEDOUcí STŘÍŽKOVSKÝCH BOHEMIANS PRAHA SVATOPLUK PLUSKAL, JEHOŽ „STREJDA“
BYL JOSEF MASOPUST, VYPRÁVÍ (NEJEN) O ŽIVOTĚ SE SLAVNÝM OTCEM

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., ARCHIV S. PLUSKALA

Vedoucí střížkovské Bohemky Svatohluk Pluskal mladší

Nosí uznávané fotbalové jméno: SVATOPLUK PLUSKAL je synem legendárního záložníka, který hrál za Duklu v dobách největší slávy a v roce 1962 byl oporou reprezentace, která získala stříbro na mistrovství světa v Chile. „Táta byl s fotbalem pořád někde pryč, moc jsem ho jako dítě neviděl,“ vzpomíná 61letý Pluskal, který dělá vedoucího týmu u střížkovských Bohemians Praha. Sám to dotáhl nejvýše do rezervních týmů vršovických Bohemians a Mladé Boleslavi v divizi, což byl tenkrát ekvivalent třetí ligy. „Maminka spíš chtěla, abych hrál na housle. Jedny jsem měl, ale někam zmizely, tenhle plán se nevydařil,“ vzpomíná s úsměvem.

■ A co otec? Taky z vás chtěl mít houslistu?

On tyhle věci moc neřešil, byl neutrální. Mě ani sestru k ničemu nenabádal. Co se týče výchovy a věcí s tím spojených, spadalo to na maminku. Dukla byla v té době dost exponovaná, pořád nějaké tréninky, zápasy, soustředění, výjezdy do zahraničí. Tátu si pamatuju hlavně na schůdkách letadla, pokaždé jsme mu chodili mávat, když odlétali.

■ **Tak se vám tedy otec z dětství vybaví, když na něj vzpomínáte?** Ano, stojí na schůdkách před letadlem, otočí se a mává. My stojíme s mámou za kovovými zábrany.

■ **Dočetl jsem se, že byl váš otec velký vtipálek. Pociťl jste to?** Měl rád ten suchý černý humor. V televizi byl tenkrát jeden komik, který černý humor miloval. Táta se od něj naučil spoustu jeho gagů, de facto ho pak parodoval. Pořád. To si pamatuju nejvíc. Dá se říct, že patřil v Dukle k největším vtipálkům kabiny. Když něco řekl, tak to bylo trefné.

■ **Hrál za výběr světa, sám získal stříbro na světovém šampionátu. Jak jste to tehdy bral?**

Od osmi let, přesně od roku 1962, jsem hrál fotbal za Duklu, takže jsem mistrovství světa už vnímal. Dokonce jsem po něm dostal kopačky od Pelého.

■ Opravdu?

Ano, přišly mi poštou. Ani nevím, jak to otec tehdy vyřídil, jak se to stalo. Byly to černé kopačky s hliníkovými špunty, na stranách byl zlatým písmem Pelého podpis.

■ Kde jsou ty kopačky teď?

Někdo mi je ukradl na Strahově, kam jsme chodili trénovat. Z uzamčené skříňky. Někdo ji vypáčil a šluknul je. Dnes by jinak byly někde naleštěné ve vitríně. Tenkrát to udělal někdo, kdo věděl, že tam ty kopačky mám. Byl jsem strašně naštvaný, že to ukradl zřejmě některý z mých spoluhráčů. Nikdo jiný totiž nevěděl, že je tam mám.

■ **Neříkal vám někdy otec, jak se dohodl s Pelém na tom, že vám pošle kopačky?**

Vůbec nevím. Možná si povídali, táta se zmínil, že hraju fotbal... Každopádně ty kopačky byly o dvě čísla větší. Buď nezná Pelé míry nohou, nebo mu to někdo špatně přeložil. Dával jsem si do nich dvoje fousek a stejně byly velké.

■ Hrál jste v nich?

Víceméně ne. Jak to Pelé s tou velikostí netrefil, tak jsem je spíš ukazoval. Dostal jsem kopačky od Pelého, tak jsem se s nimi jako kluk asi trochu vytahoval. Měl jsem je párkrát na tréninku, ale nešlo v nich dost dobře

hrát. Jak byly větší, to pak člověk ztrácí cit. Pořád jsem zakopával.

■ Potkal jste někdy Pelého osobně?

To ne, ale potkal jsem Eusébia. Bylo to při zápase Poháru mistrů evropských zemí, v němž Dukla hostila Benfiku Lisabon. Já tam byl jako žák Dukly, sbírali jsme tam balony. Před tímhle zápasem dostal Pepík Masopust Zlatý míč pro nejlepšího fotbalistu Evropy.

■ Jak těžké pro vás bylo hrát fotbal za Duklu se jménem Svatohluk Pluskal?

Několikrát jsem se kvůli tomu dokonce popral. Nemyslím si, že bych se choval jinak než ostatní, ale bylo dost lidí, kteří mi říkali: ty můžeš všechno, ty jsi syn Pluskala. To mě štvalo. Ale neřekl bych zase, že to pro mě bylo nějak těžké, to by asi úplně nesešlo. V určitých situacích mi to i pomohlo, tátu znal tenkrát celý fotbalový svět. Nebylo to tak, že bych kvůli tomu trpěl, to v žádném případě, ale byly tam momenty, kdy se na mě lidé koukali jinak než na ostatní.

■ **Fotbalisté tenkrát nevydělávali takové sumy jako ti současní. Přesto, váš otec byl klíčovým hrá-**

čem reprezentace, měli jste se jako rodina lépe? Cítil jste to nějak?

Možná jsem měl lepší koloběžku než ostatní kluci, jinak jsme bydleli ve 2+1 v Liboci. Když táta byl někde v zahraničí, přivezl mámě nějakou sukni, svetr, nám dětem taky nějaké oblečení, ale že by si naši třeba koupili chatu? Nic takového nikdy neměli.

■ Jak jste svého otce vnímal jako fotbalistu?

Byl to srdcař a obrovský bojovník. Rozhodně to nebyl vytříbený technik: spoluhráči si z něj dělali srandu, že by na klíčku potřeboval Václavák.

■ Ovlivnil vás jako fotbalistu v něčem?

Moc mě hrát bohužel neviděl. Když jsem byl malý, byl pořád pryč. Na konci dorostu zase odešel trénovat na Kypr do týmu Enosis Neon Paralimni. Dospíval jsem a neměl jsem nad sebou ruku, kterou bych potřeboval. Dokonce jsem šel o rok dřív na vojnu. A udělal jsem chybu.

■ Jak se to seběhlo?

Na Strahově se dělal výběr a Pepík Masopust mi říkal: Drž se v rohu

Syn legendy je zdatným vypravěčem.

a moc se nehýbej. Jenže přišel Franta Šafránek, který trénoval Duklu Slaný, a povídal mi: Denně jsem doma, jezdím z Prahy, budu tě vozit tam i zpátky. Já byl v osmnácti letech poloviční dítě, nechal jsem se zvíkat. Nevěděl jsem, jaké by to bylo, kdybych zůstal v Dukle. Lákala mě vojna, na které jsem mohl být doma. Odjel jsem se Šafránkem do Slaného a dostal za to vynadáno.

■ Myslíte, že byste se v případě toho, že byste zůstal v Dukle, dostal do velkého fotbalu?

Těžko říct. Byl jsem v béčce Bohemky, pak v béčce Mladé Boleslavi. Nebylo to pro mě jednoduché období. V době, kdy jsem potřeboval někoho, aby si se mnou sedl a řekl mi, jestli to s fotbalem myslím vážně, tak bych se mu měl věnovat naplno, byl táta na Kypru. Bydlel jsem u tety v Dejvicích. Trochu jsem si to asi podělal. Kolikrát jsem o tom přemýšlel, pokazil jsem si to sám, že jsem šel na vojnu tak brzy a opustil Duklu. Myslel jsem hlavou osmnáctiletého kluka, který měl obavu z toho, aby nebyl dva roky zavřený na vojně. Jednou jsem měl ve Slaném i malér.

■ Jaký?

Jel jsem tam až na půlnoc, že to bude stačit. Jenže jsem nastoupil do autobusu a tam seděl velitel rotý s manželkou, vraceli se zrovna z divadla. Slušně jsem pozdravil a sedl si. Ráno jsem to při nástupu rotý schytl, dostal jsem pět dní. Ale v sobotu byl zápas, přišli za mnou a říkali: Dělejte, vezmi si tepláky a jedeme! Báľ jsem se, že z toho bude ještě větší průšvih, ale kluci tvrdili, že je to vyřízené. Odehrál jsem zápas a jel si zase zpátky sednout. To bylo zrovna, když máma s tátou přijeli z Kypru na návštěvu. Když mě zavedli vedl se samopalem přes obrovský buzerplac, tak se máma rozbrečela. Chlácholil jsem ji, že se nic neděje.

■ Varianta, že byste jel s rodiči na Kypr, neexistovala?

Ne, byla tam ségra, ta to vychytala dobře. Já tam s nimi ani být nemohl,

aby měli rodiče důvod se vrátit do Československa. Když jsem tam jel později s rodinou na návštěvu, přišli jsme všichni na letiště, kde se nám smáli, že jsme se zbláznili. Buď prý můžeme jet jen my s manželkou bez malého syna, nebo jen jeden z nás s ním. Táta tenkrát někomu z Kypru volal, šel jsem na policii, kde se mi

Taky, taky. Měl jsem vždycky velkou radost, když zapršelo a klouzalo to.

■ Asi víte, na co narážím. Váš otec byl prý vynálezce skluzu.

Asi to tak bude. Skočit někomu pod nohy a zlomit mu je, to je jedna věc, ale skočit pod nohy a odebrat čistě míč, to byl na tu dobu kumšt. Táta to přivedl k dokonalosti.

„Jak se vymýšlí skluz? Táta vždycky tvrdil: Když někoho nemůžu dohnat, tak mu musím skočit pod nohy.“

taky smáli, že jsme chtěli letět všichni. Dostal jsem nějaký papír, mohli jsme odletět až s ním v náhradním termínu. Jenže na Kypru začaly noviny psát, že syn Pluskala vycestoval s celou rodinou a chce emigrovat. Z Nikósie za mnou přijel velvyslanec a snažil se mě přesvědčit, ať to nedělám. Já se mu snažil vysvětlit, že jsem to neměl v úmyslu.

■ Vy jste hrál pravého obránce. Uměl jste skluzu?

■ Jak se vymýšlí skluz?

Vždycky tvrdil: Když někoho nemůžu dohnat, tak mu musím skočit pod nohy. To byl počátek. Pak to vypíloval, že dokázal protihráči balon odebrat tak, aniž by mu u toho ublížil.

■ Prý skluzoval i na škváře.

Jasně, já taky. Kolikrát jsme si ukazovali zadřenou škváru v kůži na stehnech a v kolenou. Já měl skluzu taky rád. Když nás pustili na trávu, protože v té době se víc hrálo na škváře, tak jsem se vždycky těšil, že ty skluzu krásně půjdou.

■ Ptají se vás ještě dnes fotbalisté na skluzu vašeho otce?

Ti mladí už dnes nevědí, to je pro ně historie.

■ Kdy jste si jako dítě nejvíc uvědomil, že máte slavného otce?

Asi v okamžiku, když se vrátil tým z Chile. To bylo něco obrovského, na letišti čekaly tisícovky lidí. Byl tam pro hráče připravený autobus a já jel s tátou na klíně. Po cestě bylo strašně moc lidí, tisícové špalíry. Tam jsem pocítil, co to znamená, když je kluk pyšný na svého tátu. Až časem se docenilo, jaký to byl obrovský úspěch, na který už nemáme šanci dosáhnout. Stejně to platí o Dukle v klubových soutěžích. Ať si kdo chce co chce říká, nikdo nedokázal a už nedokáže to, co Dukla.

■ Vyprávěl vám někdy otec o svých zážitcích?

Já znám ty historky spíš z televize nebo novin. Je to smutné, ale my jsme si bližší vztah, co se týče komunikace, vytvořili až v mé dospělosti, kdy měl táta víc času. To jsme doháněli, co jsme dřív nestihli. Dnes mě to mrzí, že jsme si o tom nepovídali víc.

■ Který ze spoluhráčů vašeho otce byl pro vás nejbližší?

KDO JE SVATOPLUK PLUSKAL

Narodil se 5. dubna 1954, je synem legendárního fotbalisty Dukly a reprezentace Svatopluka Pluskala, který je uváděn jako vynálezce skluzu. Vicemistr světa z Chile 1962 a osminásobný mistr ligy z Duklou zemřel před deseti lety, bylo mu 74 let. Jeho syn hrál až do 18 let za Duklu Praha, následovala vojna v Dukle Slaný, B-týmy vršovických Bohemians a Mladé Boleslavi. Z ní zamířil do Bakova nad Jizerou, Řepova a jako hráč končil ve Strašnově. Jako funkcionář je spojený se střížkovským klubem Bohemians Praha, kde zažil i jeho ligovou éru. Na čas si odskočil na štaci do Satalic, kde dělal asistenta trenéra, rovněž také trénoval děti. Dnes Bohemians Praha hraje Pražská teplárenská přebor a Pluskal zastává funkci vedoucího týmu. „Tady už to asi dorazím,“ usmívá se muž, který s manželkou a synem provozuje dvě hospody a živí se podnikáním. „Mám ještě jiné firmy, nákup a prodej.“

Pepík Masopust a Láďa Novák. Oba to byli moji strejdové. S Pepíkem bydlel táta, když byli oba svobodní, ve společném bytě v Rybné ulici. Tenkrát tátovi říkali v Dukle Ananášek, ani nevím proč. Navštěvovali jsme se doma. Když jsem byl nedávno na promítání dokumentu o Dukle, byla tam manželka Láďi Nováka, to bylo setkání jako hrom. Neviděli jsme se spoustu let, neskutečně.

„Při cestě autobusem po návratu z Chile jsem pocítil, co to znamená, když je kluk pyšný na svého tátu.“

■ **Když jste se často vídal s Josefem Masopustem, to jste si asi také sáhl na Zlatý míč, ne?**

To se stalo, určitě jsem si na něj hrábnul.

■ **Máte na tohle období nějakou památku?**

To je jedno velké neštěstí. Když to s tátou začalo být zdravotně špatné a byl ve Střešovicích, říkal mi personál, že tam přišla sestra s nějakým člověkem a dávali tátovi něco podepsat. Jednalo se o byt a věci z jeho kariéry. Měl tam kompletní sadu – dres, trenýrky a stulpny ze zápasu, kdy hrál za výběr světa, to vím bezpečně. Bohužel to teď vlastní někdo jiný, kdo fotbalu vůbec nerozumí.

■ **Kdo?**

Bývalý manžel mojí sestry, která zemřela ve 47 letech, to byla taky hrůza. Ona v dubnu, táta pak odešel měsíc po ní v květnu.

■ **Zkoušel jste ty věci z jeho kariéry získat?**

Poslal mi po tátovi dvě igelitky... Nebylo žádné dědické řízení, nic. V bytě po tátovi bydlí jeho syn. Spousta lidí mi říkala, ať se do toho pustím, ale nejsem

mstivý. Jen mě to mrzí vůči tátovi. Mám dvě hospody, do jedné z nich jsem si nechal podle fotky nakreslit tátu přes celou stěnu, jinak mám po něm asi padesát medailí za vzornou reprezentaci a tak, které mi švagr poslal, ale ty vám nic neřeknou. Zkoušel jsem od něj ty věci získat, pro něj nic neznamenají. Nikdy neříkej nikdy, je to o komunikaci. Mohl by pochopit, že ty věci pro mě mají určitý význam. Je to velmi smutné. Mám jen pár fotek.

■ **O vašem otci se říkalo, že měl místo hlavy kopačku. Co vy?**

Já spíš uměl nohama, byl jsem určitě větší technik než táta.

■ **Měl od vás nějaká fotbalová očekávání?**

Svatopluk se slavným tátou

Jak už jsem říkal, moc mě neviděl hrát. Všechno špatně. V té době jsem potřeboval poradit, mít nad sebou ruku, nemyslím ochrannou, ale občas jsem potřeboval dostat pár facek, záhlavec, poslat správnou cestou. Ale nemůžu tátovi nic vyčítat, šel na Kypr, šance trénovat venku byla v té době unikátní. Jako hráč se mi táta moc lí-

bil, nezapomenu na zápas Dukly s Baníkem, bylo to 1:1 a v 90. minutě dal po rohu hlavou gól na 2:1. Pak ho nemohli chytit.

■ **O fotbalovém srovnání jsme už mluvili. Máte po něm něco považového?**

Mám po něm hlas. Ještě dnes mi lidi říkají, že se lekli, že volá Pluskal ze

INZERCE

kasa.cz
jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

**5
MINUT**
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

záhrobí. On byl větší klidáš než já. Jsem trochu víc startovací, možná to bylo formované v tom dětství. I když jsem se párkrát popral, tak jsem byl v kolektivu oblíbený. Jednou jsem po nemoci mámu přemluvil, aby mě pustila ven už v sobotu. Chtěla mi dát svolení až v pondělí. Vrátil jsem se se zlomenou klíční kostí. Ostatní děti se na mě sesypaly, měly radost, že jsem zase zpátky mezi nimi, a nešťastně mě zalehly. Máma měla radost...

■ Když jste u těch zlomenin – váš otec s takovými úrazy dohrával zápasy...

Ano, byl to tvrdák. Dostal obrnu do nohy, léčil se doma. Měl si na nohu věšet závaží a posilovat. Poslal mě k sousedům půjčit si žehličku. Dal si na nohu dvě a zvedal je. Byl na sebe ohromně tvrdý. To já, když se někde objevila nějaká volná cestička, využil jsem toho. Zase jsme zpátky u těch mých hovězích let. Pak ale nastalo období, že jsem pomáhal já jemu.

■ V jakém směru?

To bylo až v pozdějším věku a nebylo to vůbec o fotbale. On byl obrovský poctivec, nikoho by neošulil. Při prodeji bytu přišel o 200 tisíc korun. Říkal jsem mu, že pojedu s ním. On na mě: Co bys tam dělal, vždyť je to kamoš (napodobuje otce a jeho přízvuk). On byl u něj každý kamoš. Říkal jsem mu, že chci mít jistotu, že ho nikdo neobloží. Za dvě hodiny mi volal, že manželka toho chlapa vzala 200 tisíc s tím, že jede k notáři, a už ji ani ty peníze nikdy neviděl. Byl obrovsky důvěřivý člověk. Jakmile se s někým v hospodě začal bavit, byl to pro něj rázem nejlepší kamarád. Nechal by ho doma přespat a bylo by mu jedno, kdyby se ráno vzbudil a měl být prázdný.

■ Otec taky hodně kouřil, že?

Vozil jsem ho z Julisky. Než jsme vyjeli bránou ven, už hledal v kapse cigarety. Říkal jsem mu, ať vydrží minutu, než vyjedeme nahoru na silnici. Někdy poslechl, někdy ne. Býval silný kuřák. Kouřil i během kariéry, ale když byl v největším laufu, tak nekouřil tolik jako později. Měl pak mozkovou příhodu a doktor mu řekl, ať kouří jen každou hodinu. Když jsme přijeli s manželkou na návštěvu, pořád se díval na hodinky. Manželka říkala, že jestli někam pospíchá, tak pojedeme. On že ne, ať jsme v klidu. Pak odbyla hodina a on si mohl zapálit. Byl z toho nervózní.

■ Ptají se vás na fotbalech lidé na otce i dnes?

Občas se to stane. Jednou jsem byl v bance a paní za přepážkou, byla asi v mých letech, říká: Počkejte, Pluskal, to mi něco říká. Jo, už vím, to byl ten fotbalista. Co s ním máte společného? Když jsem jí řekl, že to byl můj táta, tak vypadala, že by mi možná nejradši na účet něco přispěla, kdyby

mohla. Tenkrát mě šokovala. Kdyby si vzpomněl chlap, tak budiž, ale u ženské mě to překvapilo.

■ Vy už léta pracujete pro střížkovské Bohemians Praha. Jak jste se do klubu dostal?

Jsem tady už asi patnáct let. Nejdřív jsem dělal koordinátora mezi kabinou a vedením. Zařizoval jsem klubům školky pro děti, bydlení a tyhle věci. Zažil jsem postupy i éru v lize, kde jsem se potkal třeba s Mírou Koubkem, který tenkrát trénoval Baník Ostrava. Byli jsme spolu na vojně ve Slaném a vzpomínali.

■ A k tomu začátku v klubu?

Kamarád se znal s panem Kaprem (majitel klubu – pozn. red.), který sháněl někoho k týmu. Na pár sezon jsem si odskočil do Satalic, kde jsem dělal asistenta trenéra, později jsem tam trénoval děti. Pak začal pan Kapr s týmem postupovat a zeptal se mě, jestli bych nechtěl zpátky. Moc se mi nechtělo, u dětí jsem byl spokojený. Ale šel jsem. A když jsme u pana Kapra, něco vám o něm řeknu.

■ Pověďte.

Neznám moc lidí, kteří by fotbalu věnovali tolik, co on. Jak časově, tak finančně. Má jedno obrovské fotbalové srdce.

■ Ale táhlé spory o logo a název Bohemians mu u fotbalové veřejnosti dost uškodily, nemyslíte?

Jak tady někdo vystrčí hlavu trochu víc nad hladinu, je z něj hned gauner. Byl jsem u toho blízko, jeho vize nebyla špatná. Celá Bohemka šla do kopru, chybělo 24 hodin, aby pan Kapr podepsal smlouvu, že ve Vršovicích budeme my. Pak do toho přišly spory o logo... Víte, on je velký bojovník, nerad prohrává.

■ Zdá se mi, že kdyby postoupil do ligy se Střížkovem, tak mu všichni tleskají. Takhle sportovní stránku zastínily spory o název a logo.

Jak už jsem říkal, on nerad prohrává. Když na něj někdo udělá tytyty, jako dřív fotbalový svaz, funguje to na něj jako červený hadr na rozzuřeného býka.

■ Vy i váš otec jste ve vršovických Bohemians působili. Jaké máte s tímhle klubem vztahy? Obecně nejsou mezi oběma tábory ideální, ne?

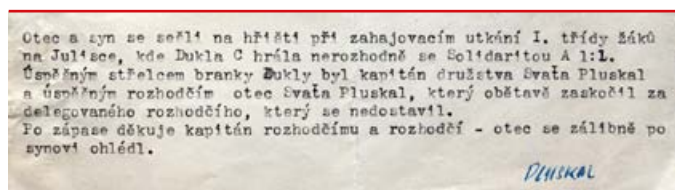
Já to nikdy moc neřešil.

■ Střížkovští Bohemians místo postupu do druhé ligy přihlásili jen pražský přebor. Co vy na to?

Nejsem s tím vůbec spokojený. Vadí mi ten rychlý sešup. Hráli jsme výš, člověk byl pyšný na to, že to celé soukolí šlape, že jsme se někam dostali. Nic proti přeboru, ale je to pro mě po těch letech málo. Ale zůstal jsem, nechci být bez fotbalu. Co bych v sobotu a neděli dělal doma? ■

V mládí ukazoval umění v Dukle. Pak se jeho kariéra zadrhla a velký fotbal si nezahlál.

24SAFE

VŠE DŮLEŽITÉ V BEZPEČÍ NA JEDNOM MÍSTĚ

MNOHO Z NÁS MÁ ZA SEBOU NEPŘÍJEMNOU ZKUŠENOST, KDY VĚC, NA KTERÉ NÁM ZÁLEŽELO, ZMIZELA V NENÁVRATNU.

FOTO: D. TURECKÝ

Ať už šlo o hodnotný předmět, či důležitý dokument. Co ovšem přetrvává je pocit, zda pro jejich ochranu nešlo udělat více. Jak jsme si sami ověřili, šlo. NONSTOP provoz a výhodná poloha v centru Prahy, kde jsou uloženy předměty dostupné kdykoli je potřebujete, není to jediné, co nás donutilo přemýšlet nad tím, proč jsme vlastně kdy hledali jiná řešení.

Při hledání způsobu jak ochránit to na čem vám záleží, je dobré mít alespoň základní povědomí o bezpečnostních prvcích a třídách. To však neplatí u 24SAFE, kde v oblasti zabezpečení nedělají žádné kompromisy. Trezorové místnosti 24SAFE jsou totiž vyrobeny švédskou firmou GUNNEBO, s tradicí od roku 1764. Splňují požadavky bezpečnostní třídy X, což je úroveň zabezpečení trezorů centrálních bank. Díky automatizovanému systému jsou navíc dveře trezorové

místnosti neustále uzavřeny! Trezory jsou chráněny i pro případ povodní a požáru, modernější řešení tak nenajdete nejen u nás, ale ani jinde na světě.

Sjednat si samotný pronájem bezpečnostní schránky lze velmi jednoduše, osobně či přes internet. K dispozici je pět velikostí schránek, s volbou vhodné možnosti pomůže klientům vyškolený personál. Ten rovněž poradí s výběrem z pestré nabídky doplňkových služeb jako je

např. kontrola otisku prstu, individuální pojištění schránky na míru, rozšířený přístup ke schránce pro další osoby, či SMS kontrola přístupu, kdy jste o každém přístupu ke schránce okamžitě informováni prostřednictvím SMS. Po krátké návštěvě tak odcházíte s osobní kartou a pocitem, že věci jdou dělat i jinak než jste byli zvyklí.

Ve výdejním místě, které poskytuje naprostě a nikým nerušené soukromí se nachází samoobslužný robotizovaný systém, který Vám po zadání PINU, popř. otisku prstu, přiveze Vaši schránku. Poté, co si klient vyřídí vše potřebné se schránka opět bezpečně vrátí na své místo v uzavřeném trezoru. 24SAFE klade důraz nejen na absolutní diskretnost, ale také na

snadnou dosažitelnost, proto můžete svůj účet spravovat i přes web www.24safe.cz a veškeré služby tak upravit z pohodlí domova.

Skutečnost, že jde nejen o zcela inovativní a svým rozsahem unikátní a bezpečný projekt podtrhuje jedinečné partnerství s pojišťovnou Allianz, která je v oboru pojišťovnictví dlouhodobým leaderem.

Každý z nás vlastní předměty, které jsou pro něj nenahraditelné. 24SAFE je moderní variantou, jak své cennosti ochránit. Nyní navíc máte možnost vyzkoušet si zdarma funkčnost pronájmu bezpečnostní schránky po dobu jednoho měsíce zdarma – akce platí do 15. prosince.

TÉMA

KDE DOMOV NÁŠ?

FOTBALISTÉ KRÁLOVIC NEHRÁLI V PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU KVŮLI REKONSTRUKCI HŘIŠTĚ VÍC NEŽ ROK NA SVÉM STADIONU

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., ONDŘEJ HANUŠ

Takhle to v Královicích vypadalo po každém dešti.

Nemohli hrát na svém hřišti před svými fanoušky, v detailně známém prostředí, přesto se fotbalisté KRÁLOVIC drží mezi nejlepšími týmy nejvyšší pražské soutěže. Doba putování skončí až na začátku jara, kdy klub oficiálně otevře novou hrací plochu, která by měla patřit k nejhezčím v přeboru. Jak poslední rok bez vlastního trávníku (ne) ovlivnil mužstvo?

Když Královice nuceně opouštěly své hřiště, které bylo v katastrofálním stavu, že se po každém silnějším dešti musely odkládat zápasy, nevědělo se, co dlouhá série venkovních utkání s mužstvem udělá. „Všechny zápasy odehrajeme venku, což je jistý handicap. Z tohoto pohledu to bude specifické, ale zase tak moc to neřeším,“ říkal v lednu 2015 Martin Hyský, hrající trenér Královic.

A doba bez domova jeho týmu svědčila. „Když se podíváte na naše bodové

zisky, tak nás to vůbec nezasáhlo,“ usmívá se Ladislav Janoušek, šéf královického klubu.

I když... Na jaře minulé sezony hrály Královice v azylu ve Štěrboholech, což bylo logické spojení, protože firma tamního předsedy Karla Horčíka zajišťovala rekonstrukci královického trávníku. „Tam se nám úplně nedařilo,“ připouští Janoušek. „Ve Štěrboholech je menší hřiště, což nám nesvědčí. Vyhráli jsme tam na jaře jen poslední zápas se sestupujícím Radotínem.“

I tak z toho bylo v sezoně, v níž mužstvo obhajovalo přeborový triumf, konečné páté místo. Ale Královice mířily výš... Opustily Štěrboholy a pro podzim si prohodily pořadatelsví s většinou svých soupeřů až do 7. listopadu, kdy hrály poprvé „doma“ – na umělce Újezdu Praha 4. „Všechny oslovené kluby nám vyšly vstříc, za to bych jim chtěl ještě jednou poděkovat,“ povídá Janoušek.

Ochoty a bezproblémové spolupráce si všiml i královický brankář Petr Jeřábek. „Kluby nejsou nepřítel, chovají se férově. Když se na začátku týdne zeptáme, jestli se bude hrát na trávě nebo umělce, tak nás informují. Není to žádná levačka, že by se to někdo snažil zatajit, aby měl malou výhodu,“ oceňuje. „Hrát jen venku je určitě nezvyk, ale že by to nějak diametrálně odlišovalo naši přípravu, to ne.

Srovnali jsme se s tím velmi dobře. Hrát každý týden na jiném hřišti nám nevadí. Všechno je blízko, nehrajeme Středočeský přebor, kde jsou to už zájezdy. Nejdéle jezdíme k zápasu půl hodiny, což není problém. A co se týče taktiky, tak se soustředíme na svůj výkon, nehraje tedy roli, jestli jsme doma nebo venku.“

A Královicím se na venkovní šňůře daří. „Máme v týmu dost brejkových hráčů a venku hrajeme lépe,“ pochvaluje si Janoušek.

Tým měl v době uzávěrky po 12. kole 25 plusových bodů v tabulce pravdy, což je v necelé polovině sezony rarita. Pouze na hřištích soupeřů uhrál výsledky, které ho dostaly do první trojky a opravňují ho k tomu, aby po roční pauze opět zasáhl do boje o první místo. Byla by to na jihovýchodním okraji Prahy velká sláva. ➔

Tribuna je připravena pořádat stejně, od jara ji zase zaplní diváci.

KREJČA: TOUHA PO NOVÉM HŘIŠTI JE VELKÁ

Ač stále hraje, už teď patří k legendám Královic: záložník MICHAL KREJČA nastupuje v dresu místního Sokola už dlouhá léta. A teď se dočkal nového hřiště, což je pro něj velmi emotivní záležitost. „Co se týče zázemí pro fotbal, nedá se to s minulostí v Královicích vůbec srovnávat,“ říká 37letý záložník.

■ Jak tým z vašeho pohledu ovlivnilo nucené stěhování?

Kádr máme kvalitní, na výkonech by nemělo být znát, jestli hrajeme doma nebo venku. Nejvíc se to projevovalo v tom smyslu, že třeba menší hřiště ve Štěrboholech nám neumožňovalo náš kombinační fotbal a my tam nebyli schopní vyhrát, i když s kádrem, který máme, bychom si s tím měli umět poradit. Z mého pohledu byl lepší model hrát u soupeřů. Tam jezdíme léta, není to pro nás taková změna. Víme, co od koho na jeho hřišti čekat. Ve Štěrboholech to byla neutrál ní půda pro oba.

■ Prožívali jste hodně, že musíte na rok opustit Královice?

Věděli jsme, že máme hřiště v havarijním stavu. Pro nás je touha mít super trávník – a vůbec hřiště v pořádku – tak velká, že jsme to brali

jako věc, která nám může pomoci. A pro nás starší to byla i motivace pokračovat. Na tomhle hřišti totiž chce nastoupit každý.

■ Jak moc se kvůli hřišti těšíte na jaro?

Strašně moc, chtěli jsme podzim zvládnout s co nejmenším odstupem na první místo, abychom na jaře s podporou nového hřiště v zádech zamíchali pořadím na špici. Rádi bychom se na něm pokusili soutěžit vyhrát.

■ Není pak dlouhá série domácích zápasů paradoxně trochu nevýhodou? Budou se čekat jen vítězství.

Nemám z toho strach. Jsme schopní porazit každého a měli bychom porazit každého. Nové hřiště beru naopak jako naši velkou výhodu. I proto, že bude velké, což bude svědčit našemu fotbalu.

Michal Krejča (vpravo) se „domů“ těší!

■ Budete teď mít nejhezčí trávník v přeboru? Vy jako letitý znalec soutěže to můžete dobře posoudit. Hrál jste už na všech přeborových stadionech...

To hřiště má pořád trochu vesnický duch, ale myslím, že mezi těmi nejhezčími bude.

■ Mluvíte hodně pozitivně. Opravdu vás ani na chvíli neštvalo, že nemáte své hřiště?

My se na nové hřiště tak těšili, že nás vůbec nenapadlo jediné negativum. Touha ho mít byla opravdu velká, i proto jsme všechno bez remcání překousli. Máme teď zázemí, na které můžeme být pyšní, protože před pár lety se rekonstruovaly i kabiny. Za hřištěm je krásná a velká tréninková plocha. Co se týče podmínek, jsme úplně jinde, než jsme v Královicích bývali.

Otvírat po dlouhých letech novou plochu, která bude hostit sérii domácích zápasů, v nichž může královická parta přidat k historickému triumfu z roku 2013 další zápis do kroniky...

Z té ostatně vyplývá, že „potíže“ s hřištěm ke Královicím tak trochu patří. Podle klubového webu byl největší problém po založení (1933) právě získání hrací plochy. Fotbalovému oddílu byla nakonec přidělena část obecní louky, a to za roční nájemné 450 korun. Klub se dlouho protloukal nižšími soutěžemi, do přeboru se poprvé podíval až v roce 1994. Střídal lepší sezony s horšími, ale hřiště nebylo nikdy klubovou chloubou. Soupeři si dobře pamatují obrovské kaluže, které zastavovaly míč poté, co zapršelo.

To už by teď na nádherné nové ploše s umělým osvětlením hrozit nemělo. Cena rekonstrukce byla 1,2 milionu korun. Kromě toho vznikla za přilehlým potokem další travnatá plocha, která slouží k tréninku. Tam se také tým už celý podzim připravuje, jen na zápasy v areálu nezůstává. Byla sice varianta, že mužstvo zvládne na novém pažitě už tuhle sezonu, ale vedení od této myšlenky upustilo. „Hrát doma, to byla pro tuhle sezonu první varianta. Trenér Hyský to chtěl, ale já se po suchém létu bál, že začne hodně pršet – a hřiště nebylo vyzkoušené, jestli voda odtéká tak, jak má. Proto jsme přistoupili k variantě, že ještě podzim sehraje pryč z Královic,“ vysvětluje Janoušek, proč se ještě hotová plocha šetří před zápasovou zátěží.

Mužstvo si tak na hlavním hřišti jen občas zatrénuje. Přesouvá se tam z vedlejších ploch po rozsvícení. „Sami hráči si to nové hřiště šetří. Když zaprší, tak řeknou, že dnes na hlavním hřišti nepůjdou,

aby si ho neznečistili. I proto ho teď máme krásné,“ pochvaluje si Janoušek.

Jak již bylo zmíněno, na konec podzimu a začátek jara se pro Královice už tradičně stala domovskou umělka na Újezdu Praha 4. Pak už budou hostit soupeře na nové klubové chloubě. Zároveň budou lehce pod tlakem – doteď neměly na venkovních hřištích „co ztratit“, doma se od nich budou čekat vítězství. „Taktika soupeřů bude asi jiná, budeme hrát na jaře do plných,“ předpovídá Janoušek. „Na sestup to u nás není, uvidíme, jak to zvládneme. Nebude to jednoduché, mančafy budou u nás bránit, nemusí se nám dařit tak jako venku.“

Sami hráči z toho však obavy nemají. „Pod tlakem teoreticky být můžeme, ale my takhle nepřemýšlíme. Do každého zápasu jdeme hrát na vítězství, to se nemění. Jediný rozdíl bude v tom, že jsme na podzim nevěděli, jak kvalitní hřiště nás čeká, protože někde se po suchém létě tráva zničila. Teď víme, do čeho jdeme,“ usmívá se Jeřábek, který si na jaře v Královicích odbude zápasovou premiéru.

V klubu chytá od léta, ale v dresu na místní hřiště vyběhl pouze před lety jako soupeř. „Těším se moc. Už takhle je v klubu rodinná atmosféra, i při téhle nezvyklé situaci je cítit velká soudržnost s klubem. Jsem překvapený, kolik lidí s námi jezdí na zápasy venku, jsem si jistý, že doma budeme mít ještě větší podporu,“ říká Jeřábek. „Zápasy venku pouze znamenaly, že pro nás bylo těžší sejít se po nich jako celý tým, abychom je dohráli. I zápisné jsme měli až po utkání s ČAFC, tedy po devátém odehraném kole.“

I tohle nové hřiště vyřeší...

Ve Štěrboholech se Královickým během jara příliš nedařilo, zato na hřištích soupeřů na podzim už ano...

NEJ...

TO JSOU PANEČKU STŘELCI!

MUŽSKÉ TÝMY ZE SATALIC MAJÍ SKVĚLÝ POČET VSTŘELENÝCH BRANEK: Z MUŽSKÝCH TÝMŮ NEJLEPŠÍ V PRAZE

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Jít sledovat fotbal v podání Satalic se určitě vyplatí! Místní áčko s béčkem totiž předvádějí nebývalé útočné manévry. Během pouhých osmnácti podzimních zápasů tato dvě mužstva dohromady překonala stobrankovou hranici. Co za takovou střeleckou formou vězí, to se snažil poodkrýt bývalý ligový kanonýr a nyníjší předseda klubu Roman Hogen.

Účastníkem podobné útočné smršti by chtěl být každý fotbalista. Samozřejmě pokud je milovníkem střelení gólů. A tým Hogen určitě je. „Tým je dobře poskládaný a nehraje komplikovaný fotbal, ale přímočarý. Jsou v něm zkušení hráči, kteří tyto šance umějí zakončit, plus zdravé mládí. Ovšem musím říct, že branek mohlo být dohromady ještě daleko víc,“ shrnuje stav v elitním satalickém mužstvu. Během profesionální kariéry nic po-

dobného nezažil a střelecké hody si užívá během zápasů za B-tým jako předseda pochopitelně i u A-týmu, když oba shodně a pravidelně střelí desítky gólů.

LIDÉ CHODÍ NA GÓLY

Není divu, že útok je základní filozofií klubu z východního okraje Prahy, jenž si v minulosti připsal do kroniky úspěšné roky v divizi, zatímco teď je áčko ve druhé třídě (skupina B)

a béčko ve třetí (skupina A). „Stavíme na tom, že lidé chodí tam, kde branky padají. Nikoho v těchto třídách nezajímají výsledky 1:1,“ zdůrazňuje Hogen fakt, z něhož by si leckde mohli a měli vzít příklad.

Satalická mužstva při útočných manévrech vycházejí z klasického rozestavení 4-4-2. „Ale občas to tak vůbec nevypadá. Až tak se taktika hlavně v B-týmu nedodržuje, ale to umožňují soutěže, které momentálně hrajeme. Ve vyšších už to tak nejde a musí se rozestavení i taktika přísně dodržovat,“ nedělá dnes čtyřicetiletý bývalý blšanský útočník tajnosti.

Zajímavé pak je, že nikdo z obou týmů nezajíř natolik, že by měl třeba

20 gólů. Vše je prý dáno tím, že se i vinou zranění hráči točí a chodí si vypomáhat, takže se vše rozložilo na obě mužstva v seniorských kategoriích.

TRÉNINK? JEDEN!

Vzhledem k tomu, že v kádrech mají Sataličtí borce, kteří si dříve vyzkoušeli fotbal na vyšších úrovních, rozhodně se nedá říct, že by museli někoho něco speciálně učit. A hlavně, příprava ani za moc nestojí! „Tréninky? Ty jsou hrozné! Vždyť kluci z áčka byli snad na jednom... Ale v zimě se do toho dáme,“ směje se Roman Hogen a dodává: „Hodana, Maška, Mušaka, Lištována a třeba i Hunala opravdu nemu-

Kanonýři ze Satalic

VÝSLEDKY V SEZONĚ 2015-16

ÁČKO

Satalice – Šeberov	8:2
Koloděje – Satalice	0:11
Satalice – Vinoř	8:2
U. Žižkov – Satalice	0:6
Satalice – Troja	5:0
H. Počernice – Satalice	1:0
Satalice – D. Měcholupy	5:0
Satalice – Praga C	4:1
Satalice – Bohnice	2:0
D. Počernice C – Satalice	2:6

Celkem: 10 zápasů/55 gólů,
průměr 5,5 gólu na zápas

BÉČKO

ČVUT – Satalice	0:7
Satalice – Miškovice B	3:0
Olymp B – Satalice	2:8
Satalice – Radotín B	4:1
Chuchle B – Satalice	3:8
Satalice – Suchdol B	11:0
Advokát – Satalice	2:1
Satalice – Smíchov B	9:2

Celkem: 8 zápasů/51 gólů,
průměr 6,4 gólu na zápas

Roman Hogen starší

síme učit útočit a mladí od nás, jako je Šimek, Hogen ml., Novotný nebo Vočadlo, ti se to od nich naučí v zápasech. Mají dobrou školu."

Předseda, jenž si v minulosti zahrál (a dal gól) i za německý Norimberk, druhou třídu nehraje, pár gólů dal v té třetí za B-tým. „V áčku mě nechtějí, protože se bojí, že jsem na ně hrozně rychlej," posílá vtipný vzkaz.

A co úspěšní střelci v TJ SK Satalice dávají do týmové kasy po povedených zápasech? Budete se divit, ale nic! A dobře naladěný Hogen to vysvětluje po svém: „Sazebníky nejsou, platí se hned po zápase na pivku nějaká ta runda. Ale ne zas moc, jsme přece sportovci, ne?"

Na oslavy gólů už jsou zvyklí...

INZERCE

BORUSSIA DORTMUND vs. EINTRACHT FRANKFURT

13.12. od 15:30

***vstupenka *doprava *pojištění *delegát**

kompletní zájezd za

3 990 Kč

www.czechsporttravel.cz

+420 730 10 00 00

STŘÍDÁNÍ

PROČ NEHRAJE?

TOMÁŠ PLATIL NAVAZUJE NA OTÁZKY PAVLA NOVOTNÉHO

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Před rokem střílel v I. A třídě branky i z pozice defenzivního záložníka, nyní však v přeboru nemá v základní sestavě ABC Braník místo. Řeč je o TOMÁŠI PLATILOVI, jehož vyzval k reakci na neveselé období kamarád Pavel Novotný.

Vše se zdá být jednoduché. Trenér nováčka Pražská teplárenská přeboru přivedl do týmu pro působení ve vyšší soutěži posily. Jednou z nich je i Tomáš Pechar. „A ten bohužel hraje na úkor mě. S tím já nic neudělám, akorát si myslím, že jsem měl dostat větší šanci hrát ve středu hřiště,“ reaguje Tomáš Platil na dění v Braníku a dodává: „Trenér mi tam šanci nedává a já vůbec nevím proč. A když jsem ji dostal a hrál jsem dobře, tak jsem další zápas seděl pro jistotu celých devadesát minut...“

CO MU ZVEDALO NÁLADU?

Vysedávání na lavičce se těžko kouše komukoliv a nic na něm prozatím v případě Tomáše nezmění ani kamarádi, kteří jej pravidelně chodí podporovat a hlasitě si žádají jeho přítomnost na hřišti. „Pavlovi Novotnému i Fandovi Hákovu jsem vděčný a děkuju jim za to, že na mě chodí, i když sedím nas*anej na lavičce a oni od první minuty řvou na trenéra: Trunečku, dej tam Platila, nedá se na to dívat. To mě baví a zvedne mi to vždycky náladu,“ vypráví s úsměvem středopolář týmu,

který se pohybuje uprostřed přeborového pořadí.

Vůbec nejhorší pro Platila prý bylo zvykat si na roli náhradníka a prakticky vlastně i diváka na zápasech nejvyšší pražské soutěže. „Bojoval jsem, abych tu šanci dostal, ale marně. Takže psychika na tom teď taky není nejlépe,“ přiznává, co ho tíží čím dál tím víc. Během zvláštního podzimu se u něj už začala projevovat frustrace: „Byl jsem zprvu hodně uražený, bez nálady, ale s postupem času jsem to přestal tolik řešit. Jak se přiblížil konec podzimní části, hodně jsem na něj myslel a těšil se na něj.“

Na dotaz, zda si uvědomuje, že udělal například během přípravy něco špatně, má jednoduchou odpověď. „Měli jsme kvalitní soupeře, všechno jsem odehrál v pohodě, ale věděl jsem, že má přijít

zmíněná posila, a jen se čekalo, jestli dopadne přestup,“ přiznává určité tušení, že se do základní sestavy nevejde, aniž by Pecharovi dával cokoli za vinu.

ASI SE NIC NEZMĚNÍ

Chybějící aktivitu řešil Tomáš Platil jednak pomocí třech tréninků v týdnu a pak také na zápasech B-týmu Braníka, pokud byla možnost a volný čas. Plus působí i v týmu Hanspaulské ligy.

Že by ale věřil v lepší zítřky v elitním mužstvu, tak to zatím nevypadá. „Myslím, že se nic nezmění. Na střed zálohy asi šanci jen tak nedostanu. Během zimní přestávky popřemyslím, co budu dělat dál,“ plánuje. Kromě toho chce dál poctivě trénovat bez toho, aby se cíleně chtěl zalíbit trenérovi. Slušně řečeno. Usměje se na něj v jarní části štěstí, co myslíte? ■

Tomáš Platil v akci

Dostane ještě šanci?

STŘÍDÁNÍ

TOMÁŠ PLATIL

JAKUB SAINER

„Nominuji Jakuba Sainera a důvodem je to, že mě zajímá, proč se týmu Uhelných skladů letos výsledkově moc nedaří. Pak bych rád věděl, co říká na to, že s půlkou hráčů svého mužstva hrál už v Motorletu, a jaké to je trénovat pod vedením impulzivního Roberta Hlavici!“

JIKA
moje koupelna

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

LEGENDA

VÁCLAV JÍRA: DIPLOMAT OD BOTIČE

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Bohemians v roce 1947 na prahu vzestupu mezi uchazeče o mistrovský titul: zleva stojí Pešek, Golob, Müller, Rubáš, Vedral a Plánický, před nimi Leština, Liška, Kalous, kapitán JÍRA a Röder.

Když roku 1944 SK Nusle po dvou letech opustil ligu, bylo jasné, že nejlepší borec a tvůrce hry mužstva půjde za lepším. Přestup VÁCLAVA JÍRY do Ďolíčku měl naprostou logiku: byl jeho návratem do Vršovic. Tam poprvé oblékl fotbalový dres – jako desetiletý žák modrobílého Unionu.

V dorostu už kopal na Zelené lišce za Nuselský SK. Byla tam dobrá parta, ale ještě mu nebylo devatenáct, když zasvištělo laso z nedaleké Bělký a on uvázl v jeho smyčce. Řeklo by se, že ten přestup nedával smysl, vždyť NSK i SKN hrály středočeskou divizi. Jenže někdejší ligová sláva Nuselskému sama zápasy vyhrávat nemohla. A jeho místní rival? Jen SK Nusle postoupil do divize, dosáhl v ní roku 1936 na třetí místo hned za žižkovskou Viktorou a Bohemkou, kdežto NSK skončil až osmý. I dál už měla Bělka nad Zelenou liškou stále vrch

a v době Jírova příchodu už se netajila ligovými ambicemi.

TVŮRCE HRY STARÉ ČESKÉ ŠKOLY

Tak se to tehdy u nás hrávalo: střední záložník byl osou týmu, konstruktérem, rozehrávačem. Když ovládl střed pole, měl jeho tým nakročeno k vítězství. Tak válel slavný spartan Karel Pešek-Káďa nebo jeho nejlepší nástupce v národním mužstvu, slávista Štefan Čambal. A jejich dobrým žákem byl i Otakar Češpiva v SK Nusle, kterého Jíra už

dlouho pozorně sledoval a obdivoval. Když jeho idol podepsal přestupové lístky k Botiči, stal se na Bělce jeho nástupcem. Roku 1941 poprvé vyhráli divizi, ale ztroskotali v kvalifikačním turnaji. Rok poté už jim liga neunikla. A Jírovo jméno i jeho chytrá hra se rychle staly pojmy po celé zemi.

Klokani mu dvakrát říkat nemuseli. Také oni si ho vyhlédli jako Češpivova potenciálního nástupce. Přes noc se jím stal. Když roku 1945 naši fotbalisté po letech v protektorátní kleci začali znovu hrát na mezinárodní scéně, přišla ke cti i jeho znamenitá jazyková výbava. A jeho výkonů na hřišti si začali pozorně všimnout i stavitelé reprezentace. Při tom všem se po hlavě vrhl do studia práv. Než

nacističtí okupanti na podzim roku 1939 uzavřeli české vysoké školy, stihl se na fakultě prakticky jen zapsat. Přesto už na konci roku 1948 studium úspěšně dokončil; promován byl v pátek 17. prosince. Hráčem národního mužstva se stal v neděli 11. května 1947 na Spartě proti Jugoslávii. Pozvánku na reprezentační sraz mu vystavil znamenitý výkon v mužstvu Prahy, které pár týdnů předtím rozdrtilo výběr Paříže 6:1.

CENTRALV NA ROZCESTÍ

V mezinárodních konfrontacích v té době náš fotbal moc úspěšný nebyl. Hledalo se vysvětlení. Mnozí je viděli v tom, že v českých zemích se pře-

Přemožitelé Poláků (6:3) v srpnu 1947: vpředu zleva Karel, JÍRA, Kopecký a Kocourek, za nimi Horák, Bican, Kvapil, Kubala, Ludl, Zachar a Senecký.

Václav Jíra v souboji s (tehdy ještě) košíckým křídlem Karlem Dobaiem; za nimi Jiří Rubáš (vlevo) a Ladislav Putyera.

Post: střední záložník, střední obránce**Hráčská dráha:** 1931 Union Vršovice, 1936 Nuselský SK, 1940 SK Nusle, 1944 Bohemians (do roku 1955)**Mezistátní utkání:** 6 v letech 1947 až 1952**Bilance v lize:** 209 zápasů v letech 1942 až 1954, 4 góly**Trenérská dráha:** 1955 Bohemians B, 1963 A-tým (do roku 1964) a současně národní mužstvo (do roku 1965); roku 1962 vedoucí národního mužstva na MS v Chile**Funkcionářská dráha:** 1955 člen a brzy poté i předseda mezinárodní komise našeho fotbalového ústředí a jeho zástupce ve Středoevropském poháru, 1968 člen výkonného výboru UEFA, 1971 předseda technické komise FIFA, 1978 místopředseda UEFA, 1990 předseda Československého fotbalového svazu (do roku 1992)

Na tribuně pražského kongresu FIFA v roce 1988

Na lavičce státní reprezentace se svým nástupcem v trenérské roli Jozefem Markem

vážně stále hrálo po staru, s ofenzivním středním záložníkem, zatímco W-M systém, který se hrál všude kolem nás, tento post nahradil středním obránce. Nic proti W-M, ale u nás se začal uplatňovat z musu, na základě nařízení shůry a už proto stereotypně, nevyvolávavě.

Nejvíce na to dopltili právě střední záložníci, narychlo přeškolení na stopery. Nikoho nenapadlo pro nový úkol hledat a objevovat nové muže.

Bohemka si ještě nějaký čas dál hrála svou hru a Václav Jíra v ní dál dominoval, ale v národním mužstvu byl příkazem doby W-M. Mimořádná hráčská inteligence mu umožnila se příkazu přizpůsobit, ale radost ze hry mu to pojetí rozhodně nedávalo. To byl důvod, proč si v letech 1947 a 1948 zahrál pouze ve čtyřech mezistátních střetnutích. Pak na čas ovládl pole stoepři ze Slovenska, kde se W-M díky pokračujícímu me-

zinárodnímu styku prosazoval už ve válečných letech.

Další dva starty Jíra přidal – v kapitánské roli, když byla Bohemka na konci roku 1952 pověřena státní reprezentací v Albánii. V lize si odehrál své. A nejčastěji v jedné z hlavních rolí. V dresu se lvíčkem měl určitě mnohem na víc, aby tam působil ve špatné době na špatném místě.

Leč: i kdyby nikdy v životě kopačky neobul, naprosto nepochybně by jeho

jméno i tak patřilo do dějin našeho fotbalu. Jméno obratného vyjednavče a organizátora a při vši práci pro mezinárodní fotbal vždy obhájce národních zájmů. Pracovitého a tvořivého funkcionáře na národní, evropské i světové scéně.

Když si po listopadu 1989 mohl i náš fotbal konečně zase sám vybrat a zvolit vedení podle svých představ, kdo jiný se mohl stát předsedou svazu než doktor Václav Jíra? ■

DROBNÉ KLEPY

ZÁHADA VRŠOVICKÉ ŠKVÁRY

Černá škvára Dannerova stadionu bývala kdysi pověstná. Vozili ji tam prý z michelské plynárny, ale její pravé „výrobní“ tajemství prozradil autorovi seriálu až sám někdejší vršovický kapitán: „Před zápasem vždy hřiště polili olejem, aby se tolik neprášilo. Jenže my jsme pak byli jako komíníci a po zápase nám dalo dost práce ten olej ze sebe smýt.“ Jako správný centřhalv byl Václav Jíra vyhlášený hlavičkář, protože pokaždé už po několika minutách hry jeho vysoké čelo zdobil černý koláč, otisk zaolejovaného míče. A protože byl jako správný kapitán příkladný důl a obětavec, odcházel vždy po

boji do šatny ze všech aktérů utkání nejšpinavější.

BOŽE, DEJ, AŽ TEN KAREL...

První dvě poválečná utkání s Jugoslavií jsme prohráli. Ve třetím jsme po první půli vedli 2:0, ale pak Jihoslované náš tým stále více zatlačovali do defenzivy a v 55. minutě dal obávaný kanonýr Stjepan Bobek kontaktní gól. Po dalších deseti minutách Jírovi nezbylo než zadržet centra Matošiče za ruku a za trenérky. Penalta! A samozřejmě se k ní hrnul Bobek! „Říkal jsem si: to tedy máš, hochu, vypráskaný debut! Jestli teď vyrovnej...“ vzpomínal Václav Jíra, když jsem mu ten okamžik po létech připomněl. „Věděl jsem, že předcházející podzim

v mači Praha – Bělehrad Horák Bobkovi penaltu parádně lapil. Ale mohlo mu to vyjít dvakrát po sobě? Řeknu vám, byla ve mně malá dušička! Jen jsem v duchu vysílal modlitbičku ku nebičku: Bože, dej, ať mu to Karel chytí! Bobek i tentokrát vypálil k pravé tyči, ale spartánský gólmán tam skočil jako tygr a střelu vyrazil. Nakonec jsme vyhráli 3:1 – a tak jsem si užil vítěznu premiéru!”

KDEPAK SMŮLA – ZACHRÁNĚNÉ FINÁLE!

Do třetice vzpomínka funkcionářská: „Ještě ve čtyřiapadesátém jsem hrál I. ligu, ale v následujícím roce už jsem byl naším delegátem v řídicím výboru obnoveného Středoevropského poháru.

Když v semifinále postavil los naše zástupce – pražské vojáky a bratislavský Slovan – proti sobě, říkali mi kamarádi a známí: Taková smůla. To jsi tam, Vašku, nemohl nějak zařídít... Samozřejmě nemohl! Ostatně, k čemu by to bylo? Stejný osud potkal i Maďary. A my jsme na ně tehdy prostě neměli! Takhle jsme alespoň měli jistou účast ve finále. Až třetí zápas rozhodl o postupu ÚDA, pozdější Dukly. Když se proti ní nečekaně neprobojoval skvělý Honvéd s Puskásem, Kocsisem, Bozsikem a dalšími světovými esy, mohlo se zdát, že nám svítila naděje. Ale MK (tehdy pod vnuceným názvem Vörös Lobogo) pozdější Dukla hned v prvním finále v Budapešti smetl 6:1! Už brzy se ale karta obrátila...” ■

MLÁDEŽ

DVOJE PLÍCE A OBROVSKÁ CTIŽÁDOST

ZÁLOŽNÍK SPARTAKU KBELY MIROSLAV ZICH JE PRO TRENÉRY IDEÁLNÍM SVĚŘENCEM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV MIROSLAVA ZICHA

Ač je drobnější postavy, zdobí ho úspěšnost v osobních soubojích, neustálý elán a zápal do hry. I proto je MIROSLAV ZICH ze Spartaku Kbely pro trenéry ideálním svěřencem. Čistokrevný střední záložník, který ze své pozice dokáže obsáhnout celé hřiště, se k fotbalu dostal přes bojový sport musado, jemuž se dodnes věnuje. Svou budoucnost však vidí spíše ve fotbale, jednou by to rád dotáhl až do ligy.

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Baví mě sport a pohyb, začínal jsem v šesti letech s musadem. V televizi jsem začal sledovat fotbalové zápasy a rozhodl se to také zkusit. Začalo mě to bavit.

■ Důležité kroky v kariéře:

Jako důležitý krok v mé fotbalové kariéře vidím letošní přestup ze Satalic do Spartaku Kbely. Důležité pro mě byly i prázdninové fotbalové

kempy v Benešově, kde jsem byl již třikrát.

■ Nejoblíbenější trenér:

Momentálně je to Pavel Vrba, trenér reprezentace a dříve Plzně. Líbí se mi, že hodně pracuje s hráči z naší ligy.

■ Fotbalový vzor:

Marco Verratti – je to také střední záložník.

■ Oblíbený klub:

Paris Saint Germain.

■ Neoblíbený klub:

Nemám.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Kbel v sezoně:

Myslím, že prohráli v Ďáblicích.

■ Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Můj nejlepší zápas bylo utkání v této sezoně s Újezdem na Lesy. Vyhráli jsme 5:3 a já třikrát nahrával na gól.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Líbilo se mi finále Ligy mistrů 2014, Real Madrid vs. Atlético Madrid.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Lukáš Gyümöles – je to poctivý kluk a dřič jako já. Střídáme se o kapitánskou pásku.

■ Sportovní cíl:

Zahrát si ligu a třeba i víc.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Možná by mě bavilo dělat sportovního manažera třeba ve fotbale.

■ Dělá i jiný sport než fotbal:

Musado.

■ Mimosportovní zájmy:

Rád čtu fantasy.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Vleže na gauči, ale raději běhám.

■ Oblíbené jídlo:

Špagety.

■ Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Kabát.

■ Prospěch ve škole:

Mám pár dvojek, ale řeším to.

■ Počet přátel na Facebooku:

To nevím, moc mě to nezajímá. ■

Mirkova ctižádost se projevuje i v tréninku...

Multitalent!?

OČIMA TRENÉRA

„Mirka zdobí obrovská ctížádost, bojovnost, neustálý elán a zapálenost do hry. Je to čistokrevný střední záložník, umí dopředu i dozadu a snaží se hrát konstruktivně, což je další plus. Stejně jako to že obsáhne celé hřiště. Má, jak se říká, dvoje plíce, je neustále v pohybu a nabízí se. Není to ten typ hráče, který odehraje balon a stojí. A přestože je menší postavy, má velkou úspěšnost v soubojích jeden na jednoho. Co se jeho slabin týče, mohl by zapracovat na síle přihrávky a kopu. Zatím nemá dostatečnou sílu na to, aby balon dokázal třeba zvednout a předat ho na druhou stranu. Jinak je Mirek naprosto bezproblémový hráč a typ kluka, který nekecá a maká. To se málokdy najde, pro trenéra je to ideální hráč. Určitě by to mohl někam dotáhnout, potenciál v něm je obrovský. Samozřejmě je otázka, co s ním provede období patnácti šestnácti let, ale zázemí od rodičů má a hlavně na něm je vidět, že chce. Má naprosto přirozenou vůli.“

Martin Haniak, trenér starších žáků Spartaku Kbely

ROZSTŘEL

SPARTA NEBO SLAVIA — SPARTA

KDYŽ TO MUSÍ BÝT, TAK SPARTA.

RONALDO NEBO MESSI — MESSI

JASNĚ MESSI, JE TO PRCEK JAKO JÁ.

ÚTOČIT NEBO BRÁNIT — ZVLÁDÁM OBOJE

BLONDÝNY NEBO BRUNETY — ASI BRUNETKY

PREMIER LEAGUE NEBO BUNDESLIGA — PREMIER LEAGUE

ANGLICKÁ LIGA SE MI LÍBÍ VÍC, HRA SE MI TAM ZDÁ BÝT ATRAKTIVNĚJŠÍ.

Se dvěma plícemi soupeře užene!

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5500 KS

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 mm]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 mm]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 mm]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 mm]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 mm]

PFS

TOUR DE CLUB

PROPOJENÍ „VELKÉHO“ FOTBALU S „MALÝM“ BĚŽÍ UŽ TŘETÍM ROKEM

TEXT: PFS FOTO: ARCHIV

Josef Hušbauer byl největší hvězdou podzimních návštěv ligistů akce Tour de Club. Velký přínos ale měli zástupci všech týmů!

Propojovat amatérský fotbal s profesionálním. Takový cíl má Pražský fotbalový svaz již třetím rokem díky projektu TOUR DE CLUB, kde profesionální pražské týmy vyšlou své trenéry mládeže a ligové hráče na trénink mládeže menšího týmu. A my přinášíme ohlédnutí za čtyřmi z podzimních akcí...

BOHEMÁCI NA CHODOVĚ

„Trénink se vydařil. Přišlo hodně dětí, prostředí na Chodově je krásné a vyšlo nám i počasí,“ pochvaloval si podvečer s mladými fotbalisty Aleš Škerle. Obránce Bohemians Praha 1905 se však mezi mládeží FK JM Chodov nepohyboval sám. Doplnil jej spoluhráč z ligového týmu Bohemky Srb Zoran Gajič a trenéři mládeže týmu z Vršovic. Srbský stoper Bohemians však nebyl jediným zástupcem této národnosti na trávníku týmu z Jižního Města. Mezi místní

mládeží objevil i svého krajana, kterého na závěr tréninku mohl pozvat na nejbližší duel SYNOT ligy mezi Bohemkou a Brnem.

Všechny děti si z tréninku kromě zážitků mohly odnést upomínkové předměty ligového klubu, podepsané kartičky hráčů či plakát a hlavně lístky na zmíněné utkání. „Touto akcí se snažíme náš klub i ku prospěchu prezentovat. Vždy to přiláká pozornost a jsem rád, že nás děti mohou pak vidět i přímo v ligovém utkání,“ zmínil výhody projektu

i pro profesionální klub Škerle. Ten byl v jeden moment v obležení mladých sportovců se žádostí o zavázání tkaniček. „Mám doma dva malé kluky, takže jsem na děti zvyklý. Nedělá mi proto problém, když někdo přijde, že potřebuje zavázat tkaničky. To k tomu patří,“ zmínil závěrem hráč Bohemians 1905 příjemné chvíle ze společného tréninku.

SPARTANÉ NA ZBRASLAVI

Jednou z podzimních zastávek se stala i Zbraslav. Na hřiště místního SK vyrazili spartanští trenéři mládeže spolu se záložníkem A-týmu Josefem Hušbauerem a znovu ukázali, že profesionální a amatérský

fotbal si mají v Praze vzájemně co nabídnout. Mladí fotbalisté z SK Zbraslav mohli okoukat finty a práci s balonem od hráče, který se v minulosti stal nejlepším střelcem SYNOT ligy. „Na klucích byl vidět zápal do hry a maximální soustředěnost během cvičení. Tak se před námi určitě chtěli vytáhnout,“ usmál se záložník, který si již vyzkoušel i působení v reprezentaci či angažmá v Itálii.

Pro Hušbauera se nejednalo o první akci ve spojitosti s tímto projektem, téměř před rokem totiž absolvoval trénink i s mládeží Přední Kopaniny. A sám se také rád chodí dívat na zápasy nižších soutěží – buď v Hradištku, kde bydlí, nebo vyráží sledo-

O PROJEKTU

Ještě více propojit a vzájemně provázat profesionální a amatérské celky. Tento cíl si před sebe dali tvůrci projektu Tour de Club a zástupci prvoligových pražských celků v jeho rámci začali navštěvovat menší kluby, aby je inspirovali a napomohli dalšímu rozvoji. To vše za účasti hráčů, členů realizačního týmu, ale i marketingových odborníků z Gambrinus ligy. „Projekt jasně poukazuje na to, že pražské prvoligové celky nejsou jen osamoceními vyslanci na vrcholu. Právě elitní kluby chtějí stavět na silných základech, které tvoří menší týmy. I z toho důvodu je důležitá spolupráce mezi profesionálním a amatérským fotbalem. Předat zkušenosti, poradit, inspirovat. To je úkol prvoligových klubů v tomto projektu,“ říká Dušan Svoboda, předseda Pražského fotbalového svazu.

Co hráči a činovníci klubů z nižších soutěží vždy absolvují? Trénink na

domácím hřišti, který připraví mládežnickí trenéři prvoligových celků, prezentaci správné práce s mládeží, diskusi zástupců klubu s rodiči a trenéry, ale také přímou účast vybraných prvoligových hráčů na dané tréninkové jednotce. „Pomocí týmu odborníků z prostředí ligových týmů chceme vzdělávat pracovníky a trenéry menších klubů v oblasti práce s mládeží. Za pomoci nejlepších trenérů mládežnických kategorií ukážeme v tréninkové praxi nové trendy v práci s dětmi na hřišti. Zároveň v průběhu tréninku probíhají diskuse rodičů hráčů s profesionálními trenéry o zdravotních rizicích při fotbalu a o protiúrazové prevenci,“ prozrazuje profesionální trenér mládeže PFS Milan Titěra a dodává: „Samotný trénink je veden v úzké spolupráci s oddílovými trenéry, kteří tak mají možnost konzultovat své představy o vedení tréninku se zkušenějšími kolegy. Velikým lákadlem každé akce je nepochybně také

Skromné zázemí každé návštěvy

účast známých ligových hráčů, kteří se v průběhu tréninku pohybují mezi trénujícími žáčky a kteří radami a ukázkami fotbalových dovedností akce ještě více zatraktivňují,“ dodává Titěra.

Projekt Tour de Club začal svou cestu v říjnu 2013 a pokračovat by

měl i v následujících měsících. Zapojily nebo se do něj zapojí všechny prvoligové pražské celky. Tedy FK Dukla Praha, SK Slavia Praha, Bohemians Praha 1905 i AC Sparta Praha. A to důležitě: účast v projektu je pro kluby PFS zdarma.

vat utkání, která z pozice rozhodčího řídí jeho bratr.

DUKLÁCI NA UHELNÁCH

Ani deštivé počasí a mrholení nezkazilo dostaveníčko na Uhelných skladech za přítomnosti rozsáhlého trenérského týmu FK Dukla Praha i s hráčskými zástupci juniorky. Mladí fotbalisté a fotbalistky si tak mohli vyzkoušet, jak se pracuje s mládeží v ligovém klubu. Zpestřením tréninku byla účast hráčů juniorského týmu FK Dukla Praha Tomáše Bohánka a Michala Bezpálce. Druhý jmenovaný již nakoukl i do prvního týmu klubu z Julisky například v přátelském utkání proti české reprezentaci do 21 let. „S Tomášem jsme si mohli

připomenout naše fotbalové začátky, kdy jsme se také s takovým nadšením a radostí ze hry proháněli po hřišti,“ vyjádřil své pocity z akce záložník Michal Bezpálec.

Mladí hráči Dukly se zapojovali přímo do cvičení, která připravil trenérský tým mládeže ligového klubu, a dětem z Uhelných skladů se tak věnoval například hlavní trenér mladších žáků Jaroslav Žipaj a brankář Petr Kostelník. Nechyběl ani tradiční účastník akcí Tour de Club a bývalý ligový fotbalista Petr Malý. „Velice rád na tyto akce chodím. Je pěkné sledovat odhodlání dětí a přinášet jim motivaci do další práce,“ řekl k podvečeru trenér mládeže a vedoucí áčka Dukly.

SLÁVISTÉ V POČERNICÍCH

V Dolních Počernicích měla podzimní cesta projektu Tour de Club začít, paradoxně tam však skončila, když prvnímu termínu nepřálo počasí. Nakonec ale vše klaplo a místní děti si mohly zatrénovat pod vedením trenérů mládeže SK Slavia Praha. Samozřejmě nechyběli ani hráči týmu z Edenu, kdy motivovat mladé fotbalisty přijeli hráči juniorského výběru. „Kluci, před pár lety jsem začínal stejně jako vy. Makkal jsem a nyní hraji ve Slavii. Tak na sobě taky pracujte a dejte do dnešního tréninku vše,“ těmito slovy Tomáše Valentý, záložníka SK Slavia Praha, začal trénink.

A hned od prvních minut bylo vidět, že si naděje fotbalu z Dolních Počernic vzaly slova hráče slávistické juniorky k srdci. Bedlivě tak mladí fotbalisté plnili pokyny trenérů a snažili se předvést i před druhým hráčem Miroslavem Routkem, který již okusil i atmosféru áčka Slavie a vstřílil při svém druhém startu první gól. „Touto akcí skončila podzimní část projektu, kdy všechny čtyři ligové kluby navštívily trénink mládeže jednoho z menších pražských klubů. Tour de Club bude pokračovat i dále a již nyní rádi přijmeme žádosti o zapojení se v jeho jarní části,“ uzavřel další rok projektu profesionální trenér mládeže PFS Milan Titěra.

TRÉNINK

KOORDINACE A OBRATNOST

SERIÁL PROFESIONÁLNÍHO TRÉNÉRA MLÁDEŽE PFS MILANA TITĚRY O PŘÍPRAVĚ

FOTO: ARCHIV

Cílem provádění koordinačních a obratnostních cvičení není vytvořit do fotbalu atleta nebo gymnastu, ale na základě aktivace nervosvalových drah vytvořit základ pro budoucí efektivní zvládnutí techniky. Pokud bude hráč výborně ovládat své tělo, je velká šance, že bude i lépe ovládat míč.

Základním předpokladem pro fotbalistu je umět se pohybovat po hřišti. Na pohybu závisí ve velké míře i jeho zapojení a aktivita ve hře. Důležitým faktorem pro zvládnutí pohybu, činností s míčem a vnímání hry je kvalita a efektivita pohybových schopností. Cílem trenéra je tedy připravovat hráče na stále zvyšující se nároky v oblasti pohybové přípravy. Trénink koordinace i obratnosti je často v součinnosti s rozvojem rychlosti, vytrvalosti a síly.

1. JAK ŘEŠIT PROBLÉM S POHYBOVOU KULTUROU?

V porovnání s ostatními zeměmi mají naši hráči ve velké míře problém v pohybové připravenosti. Tento fakt limituje hráče ve hře, a to zejména v technice, soubojích, běžecské rychlosti atd. Pro vrcholový fotbal je tedy nutné vybírat si hráče s pohybovým potenciálem a pracovat na něm. U výkonnostního fotbalu pracujeme s omezenými možnostmi výběru, a tak se musíme snažit rozvíjet pohybové schopnosti hráčů dle jejich individuálních možností a úrovně. Nejlépe je začít stavět základy již

od nejmenších dětí (školky, školy) v rámci tělesné výchovy a kroužků. Dále pak navázat tréninkem v daném sportu. V rámci klubu je potřeba působit na děti i rodiče směrem k získávání všestranného pohybového základu, na který se bude navazovat specifickými požadavky daného sportu.

2. VYUŽITÍ POMŮCEK

Pro trénink obratnosti a koordinace se nabízí možnost využít řadu pomůcek. Pro každou pomůcku lze nalézt již spoustu vyzkoušených cvičení nebo si vymyslet vlastní dle úrovně a schopností hráčů. Jako příklad uvedme koordinační žebřík, koordinační kruhy, různé stříšky nebo překážky, step bedýnky, švihadlo, lano – podbíhání, přeskakování atd. Absence pomůcek však nebrání vymyslet a zařadit do tréninku cvičení na rozvoj koordinačně-obratnostních schopností.

3. DOPORUČENÍ PRO TRÉNINK

Období, které je nejdůležitější pro rozvoj koordinačně-obratnostních schopností je 6 až 12 let. Ale i mimo toto věkové období využíváme koor-

dinačně-obratnostní cvičení nadále v tréninku (zaměření více směrem k rychlosti provedení). Při tréninku se zaměříme nejprve na správné provedení a následně na zvyšování tempa nebo zapojení další podnětů. Rozvoj

těchto schopností lze v tréninku zařadit například do rozcvičení formou koordinačně-obratnostní manéže (vytvoření stanovišť, mezi kterými hráči probíhají a provádějí zadané nebo vlastní cvičení).

JAK TRÉNOVAT...

A) Samostatně s větším důrazem na techniku a detail provedení. Jako součást všestrannosti lze využívat i koordinačně-obratnostní prvky typické z jiných sportů.

B) Propojením prvků koordinace a obratnosti s průpravnými či herními cvičeními nebo vložení do průpravných her.

Někdo možná pořád nevěří, ale obratnost je ve fotbale zásadní...

1 KOORDINACE V PRŮPRAVNÉM CVIČENÍ

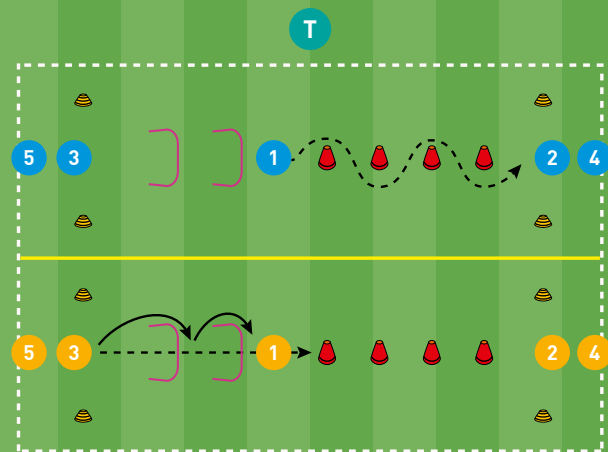
Věková kategorie:
U8 – U12

Zaměření cvičení:
Ovládnutí míče + rozvoj koordinace

Název cvičení:
Koordinační dráha

Slovní popis:
Hráč přihrává míč pod překážky, přeskočí je a za slalomem předá míč spoluhráči. Ten provádí cvičení v opačném pořadí.

Varianty:
Soutěžní forma, upravení vzdálenosti kuželů

2 KOORDINACE V HERNÍM CVIČENÍ

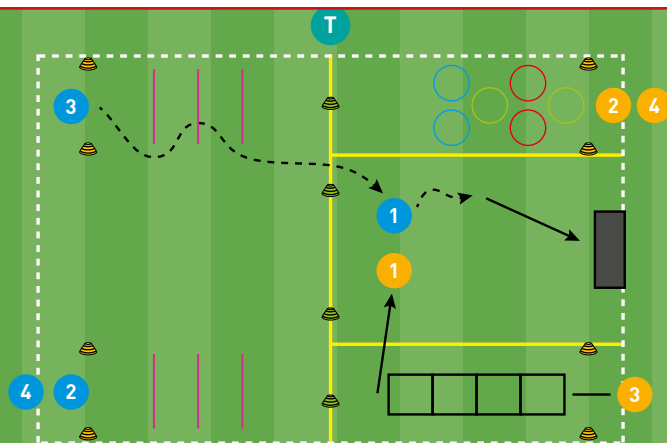
Věková kategorie:
U8 – U12

Zaměření cvičení:
Koordinace + souboj 1:1

Název cvičení:
Koordinace se soubojem

Slovní popis:
Modrý hráč vede míč mezi tyčemi a snaží se vstřelit branku. Oranžový hráč provede koordinační cvičení a snaží se zabránit modrému hráči vystřelit. Upravit vzdálenost tak, aby se hráči setkali v souboji.

Varianty:
Výměna týmů, různé obměny cvičení a práce s míčem

3 KOORDINACE VE HŘE

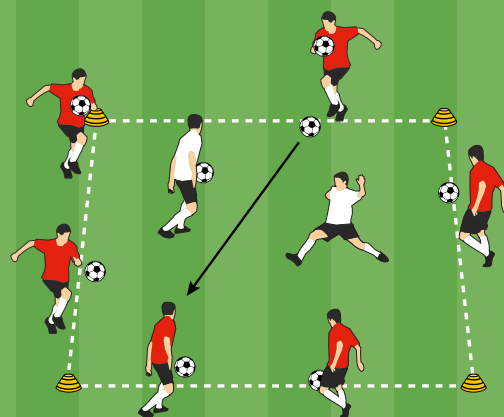
Věková kategorie:
U8 – U15

Zaměření cvičení:
Sledování více podnětů, koordinace práce rukou a nohou

Název cvičení:
Bago s více podněty

Slovní popis:
Hráči hrají bago 6:2 a každý hráč si během hry musí přehazovat míč mezi rukama nebo driblovat.

Varianty:
Různé činnosti s míčem rukama, hráči na obvodu se snaží udržet proti soupeřům 1 míč nohama a 2 míče si házejí rukama. Míč nesmí být držen dlouho.

4 KOORDINACE VE HŘE

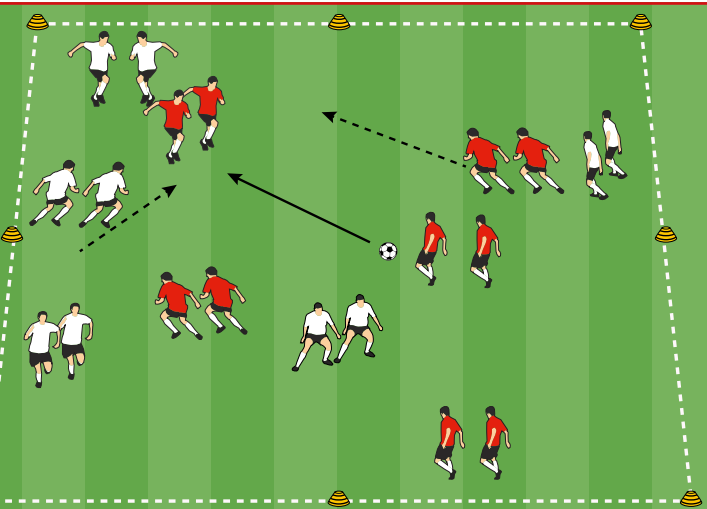
Věková kategorie:
U8 – U15

Zaměření cvičení:
Rozvoj spolupráce, orientace, koordinace pohybu

Název cvičení:
Udrž míč pro svůj tým

Slovní popis:
Hráči vytvoří dvojice, které se drží za ruku a nesmějí se po dobu hry rozpojit. Cílem je udržet míč přihrávkami mezi dvojicemi stejného týmu.

Varianty:
Hráči mají pouze dva doteky v rámci dvojice (jeden přijme a druhý musí odehrát). Lze hrát i podobnou menší formu bago nebo hrát např. na branky.

HISTORIE

KDYŽ NA JULISCE PADL AJAX

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
DUKLA V ZÁVĚREČNÝCH KOLECH POHÁRU MISTRŮ

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

„Rána za 300 000 guldenů“ – Jan Brumovský jásá, gólman Bals si zoufá, Soutekouw zpytuje svědomí. Dvě minuty před koncem vede Dukla po vlastním gólu Ajaxu 2:1! Výhra jí otevře postup do semifinále!

V létě 1960 uzavřeli vojáci strahovskou kapitolu klubové historie a přestěhovali se na vlastní stadion na Julisce. Zasněžili jej utkáním 2. kola ligy s Kladnem (2:1). První gól v novém domově dal už v 9. minutě Jaroslav Borovička. O rok a pár týdnů později podstoupila Juliska také křest v Poháru mistrů evropských zemí. Z prázdninové mezinárodní ligy v USA se DUKLA vrátila ověnčená vavříny. Praha a s ní celá fotbalová Evropa se nemohly dočkat, jak si teď Novák, Pluskal, Masopust a spol. povedou v Poháru mistrů evropských zemí...

Tolik úspěšný tým ale cestou domů někde ztratil brilantní americkou formu. V prvním ligovém utkání sice porazil Žilinu 3:1, ale moc toho nepředvedl. A potom podlehl Klokánům 0:3! A v úvodním kole PMEŽ po divoké sofijské přestřelce jen remizoval s bulharským armádním týmem CDNA 4:4. V odvěti by mu tedy stačila jakákoliv výhra. Jenže po prvním poločase prohrával 0:1! Po vší té zaoceánské slávě teď vypadnout hned v prvním kole? Nako-

nec všechno dobře dopadlo. Rudolf Kučera sice tehdy patřil k hráčům, kteří zůstali nejvíc dlužní své americké formě, ale v 53. Minutě vyrovnal. A v 70. přidal druhý gól z volného přímého kopu z dobrých pětadvaceti metrů František Šafránek. Na skóre 2:1 už se dál nic nezměnilo. Ani ve 2. kole nebylo o moc lépe. V Ženevě vedli Pražané ve 49. minutě už 3:1, ale všechny tři další úspěšné střely zápasu už padly do

jejich branky. Ještě že doma pak dvěma Kučerovými góly Servette porazili 2:0. Únorové čtvrtfinále však už bylo nad jejich síly. Před 33 000 diváky v Edenu sice nad Kohouty z Tottenhamu zvítězili 1:0 (i tentokrát skóroval Kučera), ale na londýnském White Hart Lane od nich sklidili výprask 1:4!

DRAZE ZAPLACENÝ POSTUP

I v následujících dvou ročnících prestižní soutěže došla Dukla do čtvrtfinále. V PMEŽ 1962–63 vyřadila berlínský Vorwärts a dánský Esbjerg. Mohla a měla vyhrát i v Lisabonu nad Benfikou, která v předcházejícím roce nečekaně prošla až do amsterdamského finále a v něm porazila pyšný Real Madrid, vítěze

všech předcházejících ročníků! Ku-podivu měla Dukla na Stadionu světél mnohem víc gólových příležitostí než její hostitelé; nakonec to ale bylo 1:2. Ani tak nebylo proč všet hlavy. K postupu do semifinále stačilo na Strahově vyhrát 1:0. Byl to Masopustův velký den; před utkáním převzal Zlatý míč nejlepšího evropského fotbalisty – a první mu k němu blahopřál fenomenální Eusebio! Jen se začalo hrát, opanovali vojáci pole a Benfiku prakticky k ničemu nepustili. Čtrnáct rohů kopali – ale gól žádný! Po remíze 0:0 prošla Benfica do semifinále, tam vyřadila nizozemský Feyenoord, ale v rozhodujícím boji v Londýně podlehla italskému AC Milán 2:5. Naším fanouškům zbyly jen oči pro pláč. To finále mohla právě tak dobře hrát Dukla! ➔

Výměny dresů po utkání po smolném pražském střetnutí s Celtikem. Zcela vlevo je Josef Nedorost.

Josef Masopust, „jedinečný stratég“, chytil po pětaticíce druhý dech a dovedl vojáky až do semifinále PMEŽ.

HOLANĐANÉ V PRAZE

V den utkání Ajaxu na Julisce jich rázem byla plná Praha. Takovou výpravu zahraničních fanoušků do té doby nezažila. Byli všemožně kostýmovaní, mnozí dost opilí, ale dobrou náladu mohli rozdávat a hýřili vtípem. Humor je nepřešel, ani když se utkání vyvinulo, jak se vyvinulo. A jak přátelsky přicestovali, tak přátelsky se zase rozloučili. Ani náznak chuligánského a vandalského řádění mnohých

pozdějších výprav. A čeští fanoušci měli námět k přemýšlení: proč my takhle nemůžeme doprovázet do ciziny naše mužstva? Psal se rok 1967...

RYTÍŘ BEZ BÁZNĚ A HANY

Když v 72. minutě za stavu 0:1 německý sudí Tschenscher hvízdil proti Ajaxu penaltu, rozklepala se nejdříve jindy osvědčenému vykonavateli tohoto trestu kolena. I Mráz se raději uklidil stranou, ani Masopust

se k míči nikterak nehnul. V kritické chvíli se riskantního úkolu ujal Štrunc. Pečlivě si postavil míč na značku, obhlédl branku a jejího strážce, rozběh – a bum k levé tyči! Jako kdyby se nechumelilo. Jako kdyby bylo v sázce třeba jen malé pivo. Vytáhlý a dlouhonohý Plzeňák si leckdy od fanoušků i od novinářů vytrpěl své, měli mu za zlé údajnou laxnost, lehkomyšlnost – ale klobouk dolů před odvahou, s kterou na sebe vzal tu obrovskou od-

povědnost, a před chladnokrevností, s jakou se toho úkolu zhostil!

GENTLEMAN MICHELS

Byl jsem mezi novináři, kteří kouče Ajaxu zpovídali bezprostředně po pražském utkání. Leckdo asi čekal, že bude mluvit o penaltě, o nešťatném vlastním gólu, který rozhodl utkání... Nic takového! „Dukla je veliké mužstvo, které si takový úspěch dávno zasloužilo,” řekl Rinus Michels. „A Masopust je jedinečný stratég!” ■

Jedenáctka Dukly, která zdolala v Bruselu Anderlecht: zleva Čmarada, Geleta, Táborský, I. Novák, Čadek a Viktor, v podřepu Štrunc, Mráz, Masopust, Nedorost a Vacenovský.

Hrát v Praze proti Skotům Rudolf Kučera, snad by byla Dukla zvrátila výsledek z Glasgowu. Jenže jeho oslavná kariéra skončila už na podzim 1962 – v jedenadvaceti letech...

V ročníku 1962–63 nastřílela deset gólů. Kučera ani jeden. Zato rok poté dal tři hned v úvodním utkání maltské La Valettě. Dalším soupeřem Pražanů byl Górnik Zabrze. Na polské půdě vyhrál 2:0, ale na Julisce mu Ruda hned v prvním dějství dal dva góly. Dukla zvítězila 4:1 a díky tomu dovršila čistý hatrick svých čtvrtfinálových účastí. Za tu třetí však zaplatila krutou daň. Ve vzdušném souboji se statným a tvrdým stoperem hostů Ošlízlem způsobil úder loktem Kučerovi zranění hlavy, po kterém se už nikdy na velkou fotbalovou scénu nevrátil. Mohl se stát jedním z nejúspěšnějších útočníků naší fotbalové historie. Jeho hráčská dráha však skončila ještě před dvaadvacátými narozeninami... Na zledovatělý terén čtvrtfinálového mače v Edenu s Borussia Dortmund

se vojáci špatně obuli a zaplatili za to zahanbující prohrou 0:4. Co bylo platné, že potom v Německu zvítězili 3:1?

RÁNA ZA 300 000 GULDENŮ

Největší úspěch Dukly šedesátých let přišel, až když už v její sestavě chyběli Ladislav Novák i Svatopluk Pluskal a ze tří slavných mušketýrů zbyl jen Josef Masopust. Formu ale měl excelentní! Snad ho motivoval i spravedlivý vztek, že už se s ním nepočítá pro národní mužstvo... Pětatřicet let, copak je to nějaký věk? Pepík válel a roku 1966 dovedl tým z Julisky k jeho již osmému mistrovskému titulu.

V Poháru mistrů tehdy padli nejprve znovu na Esbjerg. Postup byl po-

vinností – výhry 2:0 v Dánsku a 4:0 v Praze však výmluvně dokládaly pohodu v týmu, který po odchodu trenéra Vejvodu do varšavské Legie převzal Bohumil Musil. V útoku se na nějaký čas objevil spartan Ivan Mráz. Dukla v něm našla kanonýra, jakého do té doby vlastně nikdy neměla.

Belgický Anderlecht porazila doma 4:1 a v Bruselu 2:1. A bylo tu nové čtvrtfinále a v něm amsterdamský Ajax! Kdyby byl doma vyhrál rozdíllem tří nebo čtyř gólů – kdo z přímych svědků by se tomu divil? Na olympijském stadionu vidělo 70 000 diváků domácí zahrávat 26 (slovy dvacet šest) rohových kopů, ale gól dali červenobílí jen jeden. A ještě jim na něj Mráz dokázal odpovědět. Výsledek 1:1 uvedl před odvetou Prahu

do dávno nepoznaného varu. Takovou příležitost je třeba popadnout za pačesy!

Lehko se to řekne, těžko udělat. Autor amsterdamského gólu Swart skóroval i v Praze a Ajax šel do vedení. V 65. minutě! Štěstí ale tentokrát stálo při Dukle. O sedm minut později Stanislav Štrunc z pokutového kopu vyrovnal a dvě minuty před koncem dokončil dílo holandské zkázy nešťastným vlastním gólem! Snímek toho okamžiku oběhl celý fotbalový svět s výmluvným popiskem o finanční ztrátě, který ta nehoda Ajaxu způsobila.

Dukla se stala naším prvním týmem, který se v některém z evropských pohárů probojoval mezi poslední čtyři. Škoda jen, že po semifinálové prohře 1:3 v Glasgowě nedokázala Celtiku v Praze dát gól. Šance byly! 0:0 znamenalo konec nadějí na finále... ■

Nikdo jiný se za stavu 0:1 k penaltě moc neměl, ale Stanislav Štrunc vzal tíhu té chvíle na sebe a s klidem Angličana zavěsil k levé tyči!

KLUB

NA PRVNÍM MÍSTĚ FÉROVOST

VE ZLIČÍNĚ, KDE PŮSOBIL I LEGENDÁRNÍ ANDREJ KVAŠŇÁK, SE TĚŠÍ NEJEN NA NOVÉ KABINY

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Když v roce 2000 postoupili do přeboru, asi netušili, že tím nastartovali nejúspěšnější éru v historii klubu. Vždyť FC ZLIČÍN během uplynulých patnácti let z nejvyšší pražské soutěže nejenže ani jednou nesestoupil, ale dokonce zvládl dvakrát vybojovat divizi, v níž strávil celkem tři sezony. Ted' hraje oddíl ze západu Prahy znovu v přeboru, kde se pohybuje ve středu tabulky. Vedení, které dlouhodobě sází na férovost a drží se kréda „Čestně v boji“, se však netají tím, že by rádo vidělo svůj A-tým opět o patro výš.

Zličínský klub vznikl v roce 1929, a přestože několikrát prošel velkými svízelemi (např. ve 30. letech stál kvůli hospodářské krizi před zánikem a existenční problémy zažil i v 60. letech), postupně se z něj stal stabilní účastník I. A třídy. Časem začal bušit i na brány přeboru, které však rozrazil až ve zmíněném roce 2000. A tím nastartoval úspěšnou etapu: v roce 2004 vyhrál Pražský pohár a v sezoně 2009–10 oslavil první postup do divize.

SMÁLI SE JIM DO OČÍ

V té však Zličín rychle narazil. Zejména proto, že jeho vedení sází na čestnost a férovost, která se podle něj ve vyšších soutěžích moc nenosí. Tedy alespoň nenosila. „V divizi jsme se chovali naprosto korektně, nikomu jsme nic neplatili, takže jsme šli zase dolů,“ na-

sazuje hořký úsměv předseda Milan Šmíd. A udává konkrétní příklad.

„V posledním kole s námi muselo sestoupit mužstvo, se kterým jsme zrovna hráli, takže se dělalo vše pro to, abychom zvítězili. Jenže my vyhráli 2:0 a podali jsme oficiální protest, že nám rozhodčí nadřoval. Dodnes jsme se nedočkali odpovědi.“ Návrat do přeboru tak byl pro klub balzám. „V divizi se nám rozhodčí smáli do očí, že zápas prostě dopadne tak a tak a my s tím nic neuděláme. Tenkrát to byla džungle, dnes už je situace určitě lepší,“ popisuje šéftrenér mládeže Marek Müller.

Po dvou sezonách, které Zličín strávil v přeboru, se však znovu naskytla možnost vrátit se do divize. „Byla příležitost postoupit ze sedmého místa, protože nikdo nad námi do divize nechtěl. Měli jsme zkušenosti, tak jsme šli do toho,“

vzpomíná předseda na druhou divizní etapu, která se s tou první nedala srovnat. „Nemůžeme si stěžovat, bylo to mnohem lepší. Zejména proto, že omladili rozhodčí a zmizeli ti staří, protřelí machři. Důsledkem bylo korektní rozhodování.“

V minulé sezoně však Zličín o pouhý bodík unikla záchrana, a tak se stěhoval zpátky do přeboru, kde je jako doma. A vzhledem k tomu, že na postup to v letošním ročníku už asi nebude, je jasným cílem záchrana. „Myslím, že bude potřeba přes zimu posílit, abychom se vyhnuli těm bezprostředním bojům o záchranu,“ uvědomuje si manažer „A“ mužstva Josef Jarolímek.

Hrozba sestupu je pro vedení, které se netají cílevědomostí, velkým strašákem. „Nejenže by nastal odliv hráčů, ale celková chuť do fotbalu by tu asi byla minimální. Myslím, že každý klub by to měl mít nastavené tak, že chce hrát co nejvýš. Když si někdo nedává vysoké

cíle, nechce postupovat, tak jde v důsledku na hřiště vlastně s tím, že nechce vyhrát. Je to samozřejmě každého věc, ale podle mě o tom fotbal není. U nás to tak nastavené není, my chceme hrát co nejvýš,“ objasňuje manažer.

CENA FAIR PLAY

Zličín na rozdíl od mnoha klubů nebojuje s nedostatkem mládeže. Zaplněny má týmy všech věkových kategorií a disponuje dokonce dvěma výběry mladších žáků i mladší přípravky. Na práci s „potěrem“ se tu totiž klade důraz. „Jedno z našich mott zní: Klub, který chce přežít, musí mít zájem dělat mládež,“ uvědomuje si Marek Müller, jenž má naděje budoucnosti na starosti.

V klubu jsou ovšem náležitě pyšní i na ty, kteří už mají fotbalový zenit za sebou – na místní starou gardu. „Pohybuje se v ní nějakých dvacet až třicet lidí, ➤

FC ZLIČÍN

Rok založení: 1929

Vývoj názvu klubu: SK Sparta Zličín, SK Zličín, Sokol Zličín, DSO Tatran Zličín, TJ STAS Zličín, FC Zličín

Úspěchy: třikrát účast v divizi, dlouhodobá účast v pražském přeboru

Současnost: pražský přebor

Počet týmů: dva týmy mužů („A“ – pražský přebor, „B“ – I. B třída, skupina A), starší dorost, mladší dorost, starší žáci, mladší žáci A a B, starší příprava A a B, mladší příprava A a B

Na Zličíně jsou sladění do detailu.

V DUBNU SNAD KONEČNĚ BUDOU NOVÉ KABINY

Zličínský areál, stojící pár minut chůze od konečné stanice metra, je velkorysý a vzhledem k velkému počtu týmů i hojně využívaný. Jedinou kaňkou jsou šatny a budovy se zázemím, které už toho pamatují až až. Tolikrát přislíbená rekonstrukce, resp. jejich kompletně nové vybudování už je však v dohlednu. Stavět by se mělo začít příští rok v dubnu. Finance na to poskytne městská část, se kterou má klub solidní vztahy.

Klubový areál je majetkem města, ve správě ho má městská část a klub ho využívá na základě smlouvy o věcném břemeni. Najdete v něm jedno travnaté hřiště, dvě s umělým povrchem (větší a menší, které vzniklo i díky grantu UEFA) a halu, kterou vlastní obec a klub ji provozuje na základě nájemní smlouvy. A také šatny, které by v roce 2016 měly nahradit zbrusu nové budovy. „Já pamatuji snad devět studií, ale teď už je to dotažené do fáze, kdy existuje projektová dokumentace se stavebním povolením. S výstavbou se má začít na konci dubna příštího roku, už teď se moc těšíme. Věříme ve světlé zítřky,“ vysvětluje s úsměvem předseda Milan Šmíd.

Jedním ze symbolů zličínského areálu je i hospoda, kterou si v 50. a 60. letech vybudovali svépomocí sami tehdejší fotbalisté a dodnes je jedním ze zdrojů klubových příjmů. I tu, stejně jako šatny, však napřesrok nahradí nová restaurace, jejíž provoz bude v režii obce. „Tím pádem

částečně přijdeme o přísun financí, takže nás čeká poněkud nejistá budoucnost. Ale nějak se s tím musíme poprat, obci můžeme jen poděkovat, že díky ní budeme mít nové sportovní zázemí. Navíc nám radnice vychází vstříc i v tom ohledu, že nám během výstavby upraví nájem v hale, ve které po dobu prací budeme využívat šatny a zázemí, což je velmi důležité pro zajištění sportovních aktivit celého klubu,“ vzkazuje předseda.

Právě hala (kterou využívá i škola a místní hasiči) je pochopitelně pro klub přínosem. Krom toho, že se v ní pořádají pravidelné zimní turnaje mládeže, ji ti nejmenší fotbalisté využívají v nehostinných měsících i k tréninkům. I když... „Já jsem zastáncem toho, že od mladších žáků se nemusí chodit do haly, je to zbytečné. Děti v tomhle věku by už podle mě měly být venku. Ať už proto že se otuží, nebo z hlediska fotbalového. Tvrdý povrch rozhodně není pro děti ideální. Umělka sice také ne, ale pořád je to lepší řešení,“

STADION FC ZLIČÍN

Název: Stadion FC Zličín

Adresa: Na Radosti 242, Praha 5 – Zličín, 155 21

Dopravní spojení: tři minuty pěšky od konečné zastávky metra B Zličín

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, dvě s umělou trávou, hala

upozorňuje šéftrenér mládeže Marek Müller. „Halu tedy využíváme spíš na speciální tréninky pro zlepšení motoriky a podobné jednorázové akce,“ dodává. Kromě haly a dvou „umělek“ je na Zličíně pochopitelně i hlavní travnaté hřiště. To je v solidní kondici, vedení však bojuje s problémem ohledně zavlažování. „Letos jsme se snad po osmi letech dostali

do užšího výběru pro přidělení dotace z programu Zelený trávník projektu FAČR, v němž jde mimo jiné právě o zavlažování,“ prozrazuje Marek Müller. „Jenže vzhledem ke změnám na ministerstvu školství se všechno pozastavilo. Věříme, že příští rok by se to mělo znovu rozjet a dočkáme se. A těšíme se stejně jako na nové šatny,“ usmívá se předseda. ■

kteří mají pravidelně tréninky. Vítr nevítr, déšť neděšť, schází se tu každé pondělí,“ usmívá se předseda. „Je to parta, která to tu táhne, mimo jiné zajišťují pořadatelskou službu.“

Se zmíněnou čestností a férovostí sice Zličín při své premiérové účasti v divizi narazil, z dlouhodobého hlediska se však klubu vrací v dobrém. Vždyť v sezoně 2012–13 se stal prvním držitelem Ceny Fair play Václava Drobného. Zasloužil si ji za pomoc ostatním klubům při povodních, když jim umožnil trénovat a hrát na svém hřišti. „Když tehdy přišly povodně, hned jsem volal na svaz, že jsme na kopci a hřiště máme v pořádku, takže kluby, které povodeň postihla, můžou hrát u nás,“ vysvětluje předseda Šmíd.

Cenu však dost možná nedostal jen za ochotu pomoci v nouzi, ale i za pohos-

linnost, která se, nejen ve fotbale, jen tak nevidí. „Před lety jsme založili takovou tradici, že jsme soupeře, kteří k nám přijeli, pozvali na jídlo. Všichni dostali poukázky na oběd a po zápase jsme se společně najedli,“ překvapuje Josef Jarolímeček. „Byl tu třeba Honza Berger a říkal: Fotbal dělám čtyřicet let, ale že by mi dal soupeř najíst, to jsem ještě nezažil,“ usmívá se.

Ani tato dlouhodobá tradice nezůstala bez povšimnutí. „Někteří soupeři nám to oplatili, což bylo moc hezké. Když jsme po dvou letech, co jsme nehráli divizi, přijeli do Krumlova, tak nám také dali najíst. Ovšem nebyl to jen Krumlov, ale třeba i Vlašim, Háje a další,“ vypočítává. „Před nějakými dvěma roky jsme to pozastavili, protože jsme nevěděli, co bude s hospodou (viz druhý materiál –

pozn. red.). Ale rádi bychom se k tomu vrátili,“ shodují se pánové z vedení.

ZÁSTUPY ZNÁMÝCH TVÁŘÍ

Vzhledem k tomu, že Zličín je klubem tradičním a úspěšným, není divu, že jím prošla celá řádka známých fotbalových osobností. Tou nejslavnější je bezesporu „spartan století“, legendární Andrej Kvašňák. Na Zličíně, kam přišel v roce 1976 z Turnova, působil jako hrající trenér a uzavřel tu kariéru.

Z těch dalších lze jmenovat rovněž spartána Miroslava Denka nebo Jiřího Cacáka z Bohemians, z mladší generace pak Jakuba Podaného nebo Lukáše Třešňáka, kteří ještě před odchodem do Sparty prošli zličínskou líhní. A vzhledem k místní početné mládeži se dá předpokládat, že

i dnes běhají po zličínském hřišti kluci, o nichž v budoucnu ještě uslyšíme.

Momentálně se začíná prosazovat i Klára Cvrčková, která své fotbalové kroky zahájila také na Zličíně. Jejich výborných výkonů si všimli lovci Sparty, a tak se v kategorii starších zákyň přesunula do letenského ligového mládežnického týmu, kde její fotbalový růst pokračuje. Aktuálně je členkou české dívčí reprezentace v kategorii patnáctiletých.

Na Zličíně ale působily i trenérské osobnosti. „Miroslav Siva, Dan Draho-koupil, Radek Hromádka, Michal Šilhavý nebo Jiří Němec,“ vypočítává Josef Jarolímeček. „A momentálně u nás trénuje Tibor Notin, bývalý hráč Viktory Žižkov. V angažování mnoha z těchto trenérů nám hodně pomáhal nebožtík Bohuš Viger, také bývalý ligový hráč.“ ■

Nejvěrnější klubovní fandové

Když se hraje fotbal, nesmí chybět výborná klobása.

CIVIL

NA HŘIŠTI DIVADLO NEHRAJU

MARKÉTA HURÝCHOVÁ ZE ZLÍCHOVA STUDUJE JADERNOU FYZIKU A MÁ HROMADU KONÍČKŮ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Sama by se za renesančního člověka neoznačila, ale při pohledu na výčet jejích koníčků a aktivit snad ani jiná charakteristika nejde použít. Vždyť obrádkyně Zlíchova MARKÉTA HURÝCHOVÁ se věnuje či věnovala stepu, amatérskému divadlu, zpěvu a malování, navíc studuje jadernou fyziku a pochopitelně hraje i fotbal. „Dělám všechno, ale nic pořádně,“ podotýká s úsměvem.

Sympatická blondýnka se k fotbalu dostala poměrně pozdě, až v šestnácti letech. Do té doby se deset let věnovala stepu. „Když jsem s ním skončila, dala jsem si roční pauzu. Pak už jsem ale měla potřebu něco dělat. V té době jsem mladšího bratra, který hrál za Zlíchov, vodila na tréninky a na zápasy. Začal se tam se mnou bavit trenér, který mě tak trochu donutil, abych si fotbal zkusila. Chytlo mě to a začala jsem hrát za zlíchovské dorostenky a ženy, jeden rok následně i za dorostenky Dukly,“ prozrazuje Markéta, nejstarší ze čtyř sourozenců.

DVA MONOKLY Z VÁPNA

Zkušenosti ze stepování – v němž mimochodem byla úspěšná, účastnila se mist-

rovství Evropy (druhé místo) i mistrovství světa (páté místo) – uplatnila Markéta i ve svých fotbalových začátcích. „Určitě se mi hodila fyzika, kterou jsem díky stepu nabrala. Ale rozhodně mi to nepomohlo nijak zásadně. Do míče jsem sice tak nějak kopnout uměla, ale nemůžu říct, že bych tehdy nebyla kopyto,“ směje se. Dnes už jsou její fotbalové dovednosti pochopitelně na vyšší úrovni. Přesto sebe, resp. ženský fotbal obecně, nechce s tím klíčícím poměřovat. „Nedá se to moc srovnávat. I když hrajeme s mladšími kluky, tak je vždycky vidět, že jsou na tom líp. Jde i o to, že mají častěji tréninky a většinou se do fotbalu víc položí a vidí v něm kariéru, což u holek tolik nejde,“ přemítá.

I dívky se musejí potýkat s „inteligenty“, kteří si na fotbal chodí zchladit žáhu a léčit komplexy tím, že na hráčky hulákají. „Není to o nadávkách, spíš se vysmívají. Ale já nad tím většinou mávnu rukou, nemá smysl takové lidi řešit. Naopak se spíš vyhecují a snažím se hrát o to líp. Ale tím nechci říct, aby mi lidi začali chodit na zápasy nadávat,“ směje se. Leckdo považuje ženský fotbal za techničtější než ten mužský. To však podle Markéty platí jen na vyšších úrovních. „Kamarádi, kteří hrají fotbal, mi říkali, že nejtvrďší zápasy zažili právě s holkama. Já sama jsem měla dvakrát monokl. Většinou ze soubojů ve vápné soupeře, kde jsem dostala loktem. Myslím, že minimálně jednou to bylo schválně,“ usmívá se.

Markéta ve fotbale svou kariéru nevidí. „Na to jsem s ním začala moc pozdě. Navíc bych se nezládla věnovat jen jemu, ráda dělám víc věcí,“ upozorňuje. „Ale určitě chci u fotbalu

vydržet tak dlouho, jak to půjde. Když vidím naše soupeřky ve třetí lize, jsou mezi nimi často i maminky nebo dámy se šedými vlasy. Tak třeba budu hrát, dokud mi nezežednou vlasy.“

ČERNÁ KOČKA NA CAMP NOU

Markéta loni odmaturovala na Gymnázium Jana Nerudy, a ještě než nastoupila na ČVUT, kde studuje Fakultu jadernou a fyzikálně inženýrskou, vyzkoušela si práci au-pair ve Španělsku. „Chtěla jsem do zahraničí i kvůli tomu, abych získala zkušenost a zlepšila si angličtinu. Zároveň jsem potřebovala změnu a něco zažít. Pak jsem se ale doslechla, že v Anglii berou au-pair spíš jako služku, takže jsem začala inklinovat spíš ke Španělsku. A přesvědčily mě i rozhovory se španělskou rodinou, která mi byla sympatická. Takže jsem nakonec skončila na dva měsíce v Barceloně,“ prozrazuje. Pobyt v katalánské metropoli si užívala. „Ta rodina měla dvě děti, ale klu-

Sranda musí být...

Prohlédnout se v zrcátku? Kdekoliv!

Dívka s mnoha zájmy a koníčky, to je Markéta Hurychová.

kovi bylo už 25, takže jsem se starala jen o jejich desetiletou holčičku. A občas o její kamarádky, někdy jsem tak měla na starosti i pět dětí najednou," popisuje s tím, že hlavní náplní její práce bylo učit malou dívčenko anglicky. „Nějakou dobu jsme k sobě hledaly cestu, ale postupně se ta bariéra odbourala.“

Španělské „angažmá“ nebrala Markéta jako práci, ale spíš jako jazykový kurz spojený s dovolenou. „Měla jsem štěstí, že jsem chytila snad nejlepší rodinu, co jsem mohla. Všude mě brali, navštívila jsem i Andorru a Menorku, bylo to krásné. Dokonce mi pak začalo vadit, že mi za to platí, protože pro mě to vážně byla spíš dovolená,“ líčí. „S tou rodinou jsme se sblížili, jsme pořád v kontaktu a letos jsem za nimi na měsíc letěla zase. Když mě někomu představovali, nemluvili o mně jako o au-pair, ale skoro jako o členovi rodiny. Když si teď stavěli nový dům, tak mi ukazovali, že tam mám pokoj,“ překvapuje. Markétina španělská rodina ji pozvala i na fotbal, a tak mohla nasát atmo-

sféru legendárního Camp Nou. „Šlo o první zápas sezony a zajímavý byl i v tom, že na začátku vběhla na hřiště černá kočka. Hráči se zastavili a fanoušci se děsili, jak to symbolizuje předzvěst špatné sezony. Asi pět minut ji tam naháněli,“ vzpomíná s úsměvem.

S DIVADLEM MEZI PLOTY

Dalším Markétiným koníčkem je divadlo. „Vždycky mě to nějak přitahovalo, na gymplu jsem začala chodit do dramatického kroužku. Na internetu jsem pak našla, že amatérské divadlo DDS hledá herce, tak jsem to zkusila,“ popisuje, jak se dostala na divadelní prkna. „Hrajeme jak pro děti, tak pro dospělé. Pro dospělé jsou to spíš improvizace, něco ve stylu Partičky, a pro děti pohádky, které jsme si sami napsali. Jezdíme hodně do školek a byli jsme třeba i na festivalu Mezi ploty. Nejkrásnější představení jsme ale zažili ve škole pro postižené. Bylo to hrozně těžké, ale zvládli jsme to, což považuji za skvělou zkušenost a silný zážitek.“

Nabízí se otázka, zda zkušenosti z divadla někdy uplatní i na hřišti. „Jako že bych simulovala? To ne, simulování nesnáším. Občas mi vytknou, že jsem to mohla zkusit, abych třeba získala čas. Ale já to vážně nemám ráda.“ Vzhledem k tomu, že má Markéta koníčků habaděj, je logické, že s volným časem je „na štíru“. Spoustu ho navíc spolyká škola. K fyzice, kterou teď studuje, ji to přitom nijak zvlášť netáhlo, chtěla totiž být učitelkou. A jaký předmět ji lákal? „To mi bylo jedno, protože mě bavilo všechno,“ připomíná svou všestrannost. Mimochodem, dřív se věnovala i zpěvu ve sboru a malování...

„Pak na gymplu se mi to přehodilo, začala jsem mít víc zájmů a nebyla jsem schopná se rozhodnout, na jakou školu jít. Dala jsem si přihlášku na Umprum, speciální pedagogiku a fyzioterapii. Pak mi ale došlo, že by mi chyběla matematika, která mě bavila, takže jsem začala hledat znovu a narazila na jaderku. Byla to vesměs náhoda, prostě

se mi to zalíbilo,“ popisuje svou cestu na ČVUT, kde studuje dozimetrii a ionizační záření.

Kam ji osud zavane a čemu se v životě bude věnovat, příliš neřeší. „Tak nějak mě to přes to ozařování směřuje k medicíně, vlastně mám šanci se k ní dostat z druhé strany než z lékařských fakult, což mě zaujalo. Svou budoucnost vidím zatím na škole, to bude ještě dlouhá cesta, dál moc nekoukám. Chtěla bych si držet všechny zájmy, které mám. A ráda bych k tomu přidala i nějaké další, ale to už bych asi nestíhala. Teď hraji ještě Ultimate Frisbee, kamarádi mě lákali na soft. Ráda vyzkouším všechno, ale bohužel nemám moc času se tomu věnovat,“ uzavírá. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

MARKÉTA HURYCHOVÁ

Věk: 21

Klub: FK Zlíchov 1914

Post: obránkyně

Na Zlíchově je Markéta doma.

KAMEROVÁ POZICE

HISTORICKÁ „BUDKA“ JE DODNES PRAVIDELNĚ VYUŽÍVANÝM MÍSTEM NA BRANICKÉM STADIONKU. NAD HODINAMI JE NAVÍC I OFICIÁLNÍ PROSTOR PRO KAMERAMANA.

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST. FOCENO: BĚHEM PŘEBOROVÉHO UTKÁNÍ BRANÍK – VRŠOVICE

ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

Super First Minute 2016

*Léto 2016 s garancí nejnižší ceny
do 30. 11. 2015*

Dále aktuálně v nabídce na www.alexandria.cz

NAVŠTIVTE NAŠE PRAŽSKÉ POBOČKY:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592,
vodiczkova@alexandria.cz

Revoluční 10/1083, 110 00 Praha 1, tel.: 270 005 560,
GSM: 739 580 002
revolucni@alexandria.cz

Plzeňská 8/233 (OC NOVÝ SMÍCHOV)
150 00 Praha 5, tel.: 270 007 350, GSM: 731 132 918
smichov@alexandria.cz

Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466,
info@alexandria.cz

ALEXANDRIA

cestovní kancelář

Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my

 Pražská teplotárenská
Bezpečné teplo vašeho domova